

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 2 · April 1967 · 116. ÅRG.

INDHOLD

Hvori ligger hemmeligheden? Af Præsident David O. McKay	73
At opdrage børn klogt. Af Victor L. Brown	74
Fra Missionens Præsidentskab. Af Don L. Christensen	77
Familie-Hjemmeaften. Breve og rapporter	78
Vi har været med til at træffe afgørelserne? Af Ray L. Jones	80
En pædagog betragter tempelægteskaber. Af Dr. phil. Rex A. Skidmore	82
Mor gav mig problemer. Af Irene Huot	84
Fra det Præsiderende Biskopråd: Hvad er der i vejen med de unge mennesker i vort ward, biskop?	86

Hjælpeforeningen

"Intet andet navn". Af Marianne C. Sharp	88
--	----

Søndagsskole

Deres hænder lister sig ind i dine. Af Adie J. Gilmore	90
Øvelsessang	92
Nadversers	92

Genstig Uddannelses Forening

Belønninger for G. U. F.-Året 1965-1966	94
Dette Kræver mere end tapperhed. Af Marion D. Hanks	96
En stærk vilje. Af Elaine Cannon	97

Børnenes Sider

Fortælleren. Af Kathryn E. Franks	98
★	
Programmet for indianerne i Guatemala	101

Genealogi

Formålet med livet	102
Kirken Går Fremad	103

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Jørgen W. Schmidt

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet § 3.-, pr. halvår, § 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Tryk:

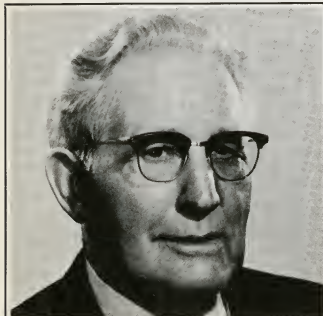
Heinz Steingass, Neu-Isenburg, Deutschland

Layout og illustrationer:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Forsidebillede:

Familie-Hjemmeaften

Det inspirerende budskab

"At være absolut klar over den ubegrænsede tid, den uuhæmmede frihed og muligheden af aldrig ophørende fremgang og udvikling understreger vort ansvar som vor skæbnes bygmester. Med denne bevidsthed kommer der et ønske om at tilpasse vor opførelse og opnå harmoni med den evige lov. Til dette formål har vi beständig brug for vejledning, for at vi ikke uafvidende vælger den gale kurs og må finde os i kostbar udsættelse eller vedvarende ulykke."

Præsident Hugh B. Brown

Hvori ligger hemmeligheden?

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

Mange folk i dag spekulerer på hvori hemmeligheden ved Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges vækst, stabilitet og vitalitet ligger. Hemmeligheden ligger i det vidnesbyrd, som hver enkelt, der er trofast i Kirken, har om, at evangeliet består af rigtige principper. Det er det samme vidnesbyrd, som Peter og andre i den oprindelige Kirke fik.

Dette vidnesbyrd åbenbares til enhver oprigtig mand og kvinde, som overholder Jesu Kristi evangeliums principper, som adlyder ordningerne, og som bliver berettiget til at modtage, og virkelig modtager, den Helligånd til at vejlede sig.

Det gives nogle, siger Herren i en åbenbaring, der er nedskrevet i Lære og Pagter, at vide, gennem den Helligånd, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synders skyld. Men Herren siger videre, at der er andre, hvem det gives at tro på vidnesbyrdet fra andres ord, så de også kan modtage frelse, hvis de forbliver trofaste. (L. & P. 46:13-14).

Men til dem alle kommer vidnesbyrdet ved at de udfører alle deres pligter. De ved, at evangeliet lærer dem at blive bedre personer, at lydighed mod dets principper gør dem til stærkere mænd og sandere kvinder. Hver dag kommer denne viden til dem, og de kan ikke modsige den; de ved, at lydighed mod Jesu Kristi evangelium gør dem til bedre og sandere ægtemænd, sande og ærbare hustruer, lydige børn, og i enhver henseende ideelle opbyggere af hjemmet.

De ved, at lydighed mod evangeliet nærer det sande broderskab og fællesskab blandt menneskeheden; de ved, at de er bedre borgere på grund af lydighed mod lovene og ordningerne. Efterhånden som de udfører dagens gerninger og anvender religionen i deres beskæftigelse, tjener evangeliets sandhed som et eksempel i deres liv.

Vidnesbyrdet om evangeliet er et anker for sjælen midt i forvirring og strid. Det er vidunderligt at have et vidnesbyrd om Guds eksistens og om guddommeligheden af Kristi Kirke. Denne viden er det største man kan eje. Men med dette vidnesbyrd følger et stort ansvar — evnen til at leve op til det, at handle i overensstemmelse med det. "... når man ved, hvad der er det rigtige, og ikke gør det, er man skyldig i synd." (Jak. 4:17).

Dine fremtidige gerninger i Kirken og i livet selv, vil stort set være bestemt af det grundlag, hvorpå dit vidnesbyrd hviler. Et sandt vidnesbyrd må altid være noget levende, noget voksende.

Et vidnesbyrd kan muligvis komme ved hjælp af fornuften, men i virkeligheden er fornuften som vejleder for sjælen kun som når stjernerne og månen vejleder menneskeheden; troens lys er som det strålende sølskin for jorden. Tro er sikkerhed inde i et menneske, og på denne sikkerhed hviler vidnesbyrdet om vor Herres Jesu Kristi guddommelighed urokkeligt. Lad mig her sige til alle unge mennesker og nye medlemmer i Kirken: bliv ikke mismodig, hvis et vidnesbyrd ikke kommer lige med det samme. Det kom ikke pludseligt til Peter. Lad mig henlede jeres opmærksomhed på et bestemt tilfælde.

Efter at have bestipet de 5,000, sejlede Frelseren til Kapernaum over den oprørte sø. Nogle af de 5,000 vandrede nord om søen og var i Kapernaum for at møde ham den næste dag. Der gav han et mesterligt budskab, hvori han sagde til den forsamlede skare: "I søger mig, ikke fordi I har set tegn, men fordi I spiste af brødene og blev mætte." (Se Johs. 6:26). De havde set miraklet, men de var gået glip af noget dybere, mere betydningsfuldt.

Forts. på side 76

VICTOR L. BROWN
af Det Præsiderende Biskopråd

At opdrage børn klogt

Utahs love forbyder brugen af fyrværkeri. I en nabostat er det tilladt. Da vor 12-årige søn i sommer besøgte denne nabostat, havde han sammen med sine venner meget sjov af sit fyrværkeri. Vi sagde til ham, at det ville være nødvendigt at han skilte sig af med alt sit fyrværkeri, før han rejste hjem. Dette syntes han var temmelig tåbeligt. Hvis det var lovligt i en by, hvorfor så ikke i den næste, kun nogle få kilometer borte? Til sidst gav han efter.

Efter at vi var kommet hjem, fandt han en nabodreng, som endnu havde noget tilbage. Fristelsen var altfor stor, så han købte et par knalderter af sin ven. Hvad kunne de dog skade? Der er ikke meget sjov ved knalderter, med mindre man gør noget ved dem, hvad disse drenge også gav sig til.

Dette skete, medens hans moder og jeg var borte om aftenen. Ved et mærkeligt tilfælde var der en politimand som fandt ud af det, han fik fat i drengene og bragte dem hjem.

Kan I forestille jer at være 12 år gammel og have en politibetjent til at bringe en hjem, fordi man har overtrådt loven? — især efter at man netop har taget afgangsbrev fra Primary, hvor man har lært den tolvte Trosartikel, "Vi tror, at vi bør . . . adlyde, ære og opretholde lovene," og efter lige at være blevet ordineret til diakon i det aronske præstedømme, på hvilket tidspunkt man lovede sin biskop, at man ville holde præstedømmet i ære, og også efter lige at være blevet spejder.

Dette var i sandhed en chokerende oplevelse, og jeg er sikker på, at ingen af os nogensinde vil glemme den.

Da han sad der i dagligstuen og ventede på, at vi skulle komme hjem, hvilede den tanke, at han havde svigtet sin biskop, sine forældre og fremfor alt sin Himmelske Fader, tungt på ham. Han ønskede selv at fortælle os det. Han ville ikke have at vi skulle høre det fra andre.

Til trods for skuffelsen over hans ulydighed, som resulterede i, at han overtrådte loven, svulmede mit hjerte af stolthed over, at han havde mod til frivilligt at fortælle os om sine vanskeligheder. Der var ikke noget ønske om at snyde os eller føre os på vildspor.

Under den meget alvorlige diskussion, som fulgte efter hans afsløring, lå det bag ordene, at han havde ladet andre lede sig og ikke havde været stærk nok til at stå på egne ben. Og så sagde han: "Det er mit ansvar. Ingen andre kan dades for det."

Det var først efter at jeg havde forskret ham om, at det eneste formål med at fortælle denne oplevelse var at prøve på at hjælpe andre til at lære af hans fejl, at han gav sin tilladelse til at jeg bruger den i dag.

Jeg synes at der er i hvert fald to lektier vi kan lære af denne sørgelige oplevelse. Den første er ganske tydelig — nødvendigheden af at adlyde loven, lige meget hvor lille eller unødvendig den kan synes at være. I vore dage samfund er der mange, som lærer folk den filosofi, at vi har ret til at bryde de love, som vi ikke samtykker i. Hvis hver enkelt del af vort samfund ville indtage den holdning, ville anarki tage overhånd, og kaos ville herske.

Et af grundprincipperne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige findes i den tolvte Trosartikel, skrevet af Profeten Joseph Smith den 1. marts 1842: "Vi tror, at vi må være konger, præsidenter, herskere og øvrigheds personer underdanige og adlyde, ære og holde lovene." Dette levner altså ikke nogen plads til, at vi personligt kan foretrække hvilke love vi vil adlyde.

Den anden lektie er måske ikke helt så indlysende, men den er ikke desto mindre af vital betydning, og det er: som forældre deler vi ansvaret for vore børns handlinger, enten deres handlinger er gode eller dårlige. Jeg går ud fra, at der ikke er nogle af os, som ikke ville anerkende vore børns succes'er og måske føle nogen stolthed over at have haft noget at gøre med deres resultater, men hvad sker der, når de gør fejl? En helt anden reaktion indtræffer. Altfor ofte giver vi luft for følelser af vrede. Medens vi har en hånd med i deres succes, benægter vi, gennem vore handlinger, at have del i deres fejltagelser.

Hvad er det første der sædvanligvis sker, når et barn eller en ung tilstår overfor sine forældre at have gjort noget galt? Mange gange er resultatet en alvorlig irettesættelse eller måske endda fysisk straf. Dette er naturligvis den bedste måde af verden til at sikre, at barnet herefter ikke vil have tillid til sine forældre. Sjældent tænker vi først på barnets følelser og hvorledes problemet påvirker hans liv, men vi føler snarere, at vor stolthed har taget skade eller vort rygte er skadet. Jeg gad vide, hvor mange mødre og fædre der har sagt: "Hvorledes kan jeg dog stå ansigt til ansigt med mine venner efter dette?" Er vore følelser og handlinger til gavn for barnet eller for os selv?

At blive fader eller moder er en af de største velsignelser og chancer i livet. Med denne velsignelse kommer samtidigt et alvorligt ansvar. Hjemmet er den allervigtigste enhed i hele samfundet, og forældre skaber i høj grad ånden i hjemmet. Intet ansvar er større end opdragelsen af vore børn. Sommetider er der intet ansvar, der er vanskeligere. Hvis de gør som vi ønsker, er der intet problem, men hvis de er oprørske og ulydige, er det et problem. Sommetider kræver dette problem al den tålmodighed, forståelse og langmodighed det er muligt for forældre at opdrive. Dette betyder ikke, at klog disciplin ikke er nødvendig; tværtimod er den absolut nødvendig.

Der findes forældre, som virkelig vil svigte et barn, der er kommet i vanskelighed. Måske har de været oprørske og ureglerlige og har forårsaget megen hjertesorg. Hvornår trænger de til en større grad af kærlighed og forsikring om, at alt ikke er tabt? I sandhed, når de er i vanskeligheder, og især hvis det er alvorligt.

Det er nødvendigt, at vi forældre undersøger vor reaktion overfor disse børn, som kommer i vanskeligheder. Hvis vi skal vise sand kærlighed, vil vi tænke først på barnets fornødenheder og sidst på os selv.

Jeg gad vide hvilken dom vi vil blive dømt efter. I husker den lektie, som Frelseren lærte os angående den fortabte søn, som efter at have ødet sit liv med et ryggeslavt levned bestemte sig til at ville vende hjem til sin faders hus.

"Og han stod op og gik til sin fader. Men da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham.

"Og sønnen sagde til ham: Fader! jeg har syndet imod himmelen og over for dig, jeg er ikke længere værd at kaldes din søn.

"Men faderen sagde til sine tjenere: Skynd jer at komme med den bedste klædning og giv ham den på og sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne;

"og hent fedekalven og slagt den, og lad os spise og være glade!

"Thi min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen . . ." (Luk. 15:20-24).

I en redaktionel artikel fornylig i Church News blev der offentliggjort et brev til redaktøren, et brev som for mig har stor betydning i forholdet forældre-børn. Det lyder:

"Jeg havde en oplevelse for nogle få aftener siden, som jeg føler jeg bør omtale for Dem.

"Vi havde tilbragt aftenen i nogle venners hytte i den øvre Ogden Canyon, og medens vi kørte hjem, syntes vi det var nødvendigt at telefonere tilbage til vore venner i deres hytte.

"Følgelig tilbragte vi en halv times tid med at se efter en telefon. Medens jeg telefonerede, nærmede en tiltrækkende ung pige sig min hustru, som sad i vor bil på parkeringspladsen, og spurgte om vi ville tage hende med til Ogden (Utah).

"Det viste sig, at hun var blevet krænket og gjort forskrækket af sin ven på en weekend-plads længere nede i canyon'en. Hun forlod hans bil og vandrede alene gennem den mørke canyon for at se efter en telefon, så hun kunne ringe til nogle venner, at de skulle komme og hente hende.

"Da det ikke lykkedes og hun blev mere og mere bange, nærmede hun sig i desperation en fuldkommen fremmed, min hustru, for at få hjælp.

"I samtalen løb havde hun sagt, at hun var bange for at ringe til sine forældre, da de ville 'dø', hvis de vidste at hun var i denne situation.

"Hun sagde: 'Vi er frygtelig religiøse; jeg antager ikke at De er sidste dages hellige, vel?'

"Da min hustru fortalte hende, at jeg var biskop, udbrokk hun befriet: 'Åh, så er jeg kommet til den rigtige bil, ikke?'

"To eller tre ting gjorde indtryk på os ved denne oplevelse:

"For det første det usandsynlige sammentræf, at en biskop standser ved en telefonboks omkring midnat i den øvre Ogden Canyon og der træffer en yndig SDH-pige, som søger efter hjælp.

"For det andet, og mere à propos, gjorde den kendsgerning indtryk på mig, at hun var bange for at ringe til sine forældre.

"Her var en ung pige med iøjnefaldende mod, som havde vowed at forlade sin vens bil og spadserere i den mørke canyon og nærme sig en fremmed for at få hjælp, og dog uden mod til at lade sine forældre vide, at hun var i fare og trængte til hjælp.

"Det mindede mig om, hvorledes en af mine venner for nogle år siden fortalte mig, at han havde taget sine døtre til side og havde sagt til dem: 'Når som helst I trænger til min hjælp, lige meget hvor I er eller under hvilke forhold, så er alt hvad I behøver at gøre, at ringe til mig og jeg kommer til jer.'

"Jeg har sagt dette til min egen datter, og resultatet har været, at jeg har haft en masse bilkørsel med at køre hende og hendes veninder omkring, men jeg har nydt hvert minut.

"Jeg gad vide, om der ikke kunne skrives en virksomhedsfuld redaktionel artikel, som kunne opfordre forældre indtrængende til at lade deres børn vide, at de elsker dem og at de er rede til at hjælpe

dem under alle omstændigheder, og opfordre børn til at have tillid til deres forældre og henvende sig til dem når som helst de trænger til hjælp.

"Naturligvis skulle unge mennesker også advares om, at de først og fremmest skulle undgå at komme i sådanne situationer." (Church News, 10. september 1966, p. 16.)

Dr. Dana L. Farnsworth siger i en artikel med titlen "Seks regler for forældre, som ønsker at deres børn skal vokse op i sikkerhed og selvtilid":

"Hver gang jeg taler til forældregrupper om deres halv voksne børn, er der en bestemt klage, som uvægerligt optager meget af, om ikke hele, diskussionen: 'Vore børn fortæller os aldrig noget!' Når meddelelsesmidlerne mellem forældre og børn bryder sammen, kan ulykke og endog tragedie blive resultatet. For deres vedkommende kan forældre tænke og gøre alle de forkerte ting og på den måde bygge en mur op mellem sig selv og deres børn, som måske aldrig kan fjernes. Hvad teenagere angår, kan de udvikle et fjendskab til deres forældre, som kan trække alle slags ting med sig, som f. eks. at fare ind i et altfor tidligt ægteskab for at undslippe elendighed hjemme. Når de bliver voksne, vil børnene måske betragte alle mennesker der har myndighed, som f. eks. deres chefer, med frygt eller mistro.

"I ethvert tilfælde hvor forbindelsen er brudt, begyndte besværlighederne mange år før barnet blev halv voksen. Ubevidst havde forældrene selv begyndt at klippe trådene over, da børnene var små. Man kan holde linierne intakte, så budskaber (og forståelse) kan bevæge sig frit mellem generationerne, på følgende måde [Jeg skal kun citere to af dem]: . . .

Hvori ligger hemmeligheden?

Forts. fra side 73

Så holdt Jesus den bemærkelsesværdige prædiken om livets brød, men de kunne ikke forstå symbolikken i den, og de begyndte at gå bort. De, som havde fulgt ham, begyndte at forlade ham og vende ham ryggen; til sidst var der kun de Tolv tilbage, til hvem han sagde: "Vil I også gå bort?" (Johs. 6:67). Peter, den impulsive, den praktiske og sunde talsmand, sagde til ham: "Herrel! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord.

"Og vi er kommet til den tro og erkendelse, at du er Guds Hellig." (Johs. 6:68—69).

Når jeg læser dette, dvæler jeg altid ved ordene "tro" og "erkendelse", fordi jeg tror det var den måde Peter sagde det på.

Jesus tog disciplene med fra Kærnaum og gik op i bjergene nær ved for at belære dem yderligere, og det var medens han var deroppe i den uge, at han stillede spørgsmålet: "Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?" (Se Matt. 16:13). De svarede og sagde: "Nogle siger, at du er Elias og andre Jeremias og andre siger Johannes Døberen." (Se Matt. 16:14). Så sagde han: "Men I, hvem siger I, at jeg er?" Og Peter svarede uden tøven: "Du er Kristus, den levende Guds Søn." (Matt. 16:16).

"Salig er du, Simon Jonas' søn! thi

"2. Ved at tøjle temperamentet. Ved ofte at vise stor vrede kan man få et barn til at blive så frygteligt, at han følelsesmæssigt trækker sig tilbage fra én. Retfærdig irritation over noget han har gjort forkert er antageligt, ja endog gavnligt, men ukontrolleret raseri er noget andet."

"6. Ved at tugte ham på rette måde og retfærdigt, når det er nødvendigt. Jeg kender ikke nogen bedre måde, hvorpå man kan vise et barn, at han er virkelig elsket, end ved fast disciplin. Og et barn, som ved at han er elsket, vil sandsynligvis ikke trække sig altfor langt bort fra sin familie." (This Week Magazine, 19. juni 1966).

For nu at slutte min historie: Flere dage efter tilfældet med politibetjenten sad min søn og jeg og diskuterede de samfundsmæssige problemer han ville blive stillet overfor i det første år i Mellem-skolen.

Efter at have forklaret nogle af disse problemer, udtrykte jeg min tro på ham til at han ville have mod til at modstå disse fristelser. Han sagde: "Du har virkelig tro på mig, selv efter at jeg kom i konflikt med loven?"

Må Herren velsigne hver eneste fader og moder med synsevne og forståelse i deres første år som forældre, så de ikke finder det nødvendigt at eksperimentere med fire eller fem børn, før de kommer til en forståelse af, hvorledes de skal opdrage dem på en klog måde.

Jeg ved, at Gud lever, at denne Kirke er Hans Kirke, og at Han er Fader til de udvalgte børns ånder, som er kommet for at velsigne vore hjem. I Jesu Kristi navn. Amen.

det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i himlene.

"Sa siger også jeg til dig, at du er Petrus [Peter havde dette vidnesbyrd eller åbenbaring fra Gud], og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den." (Matt. 16:17—18).

Inspiration, åbenbaring til den enkeltes sjæl, er den klippe, hvorpå et vidnesbyrd skulle bygges, og der er ikke et levende menneske, som ikke kan få det, hvis han blot vil efterleve lovene og leve et rent liv, hvad der vil tillade den Helligånd at give ham det vidnesbyrd.

Og således kan det blive med hver eneste af jer, som søger oprigtigt.

Fra Missionens Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Da daggrøt brød frem den tidlige april morgen, om søndagen, den første dag i ugen, begav Maria Magdalene og andre trofaste kvinder sig ud til den korsfæstede Herres grav med velligtende salver, som øjensynligt var blevet tilberedt til salvelse af Jesu legeme. Med sorg i hjertet skyndte de sig til graven, for blot at finde en engel der, og de blev bange, men al deres frygt forsvandt, da engelen sagde: "Frygt ikke! Thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå! Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde; og se, han går forud for jer til Galilæa; der skal I se ham. Se, nu har jeg sagt jer det." (Matt. 28:5—7).

Ligesom den glæde, der kommer når en ny forårsmorgen bryder frem, således var glæden over dette vidnesbyrd fra den himmelske engel, at Jesus var opstanden og var iblandt dem. Til disse kvinder var der blevet båret vidne om det store mirakel om fortsat liv mod fuldkommenhed og ophøjelse. De så, at stenen var blevet rullet tilbage og at vor Herres legeme ikke var der. Disse kvinder samt apostlene og andre privilegerede vidner skulle være tilstrækkeligt bevis for verden om, at Gud lever, og at den vidunderlige plan om forløsning og endelig ophøjelse og evigt liv er sand, lige så sikkert som at du og jeg lever og ånder-for ved to eller tre vidners mund skal disse ting være sande.

Den 6. april er en meget betydningsfuld dato for os, som tror på og følger Kristus, for det er den dato, da Kirken blev organi-

seret igen ved mænd, som bar særligt vidne om Kristi guddommelighed.

For mig er det ikke blot et tilfælde, at april er den måned hvor Guds sande Kirke blev genoprettet, thi ligesom med opstandelsen kunne det også være Frelserens fødsel. Som forældre er det vort ønske at give vore børn noget, de har gjort sig fortjent til, på deres fødselsdag. Hvilken bedre gave kunne vor Fader give Frelseren end genoprettelsen af den fuldendte måde at leve på, en gave som ville betyde uendelig glæde. "Thi således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige." (L. & P. 115:4).

Den "førstefødtes" opstandelse har betydningsfulde paralleller og betydningsfuld mening for børnene på denne jord. Det er symbolet på nyt liv, som, hvis det bliver antaget og efterlevet, vil bringe kærlighed og glæde ind i vore hjem, fred i vore hjerter og belønne os med evig lykke.

Opstandelsen bærer vidne om, at Jesus Kristus er menneskehedens sande Frelser. Hvis det, som man højtideligholder påsken for, er sandt, kan vore synder blive os tilgivet ved sand omvendelse, og vi får det privilegium at forløse os selv ved at vie vort liv til at være en retskaffen sidste dages hellig.

Det vidnesbyrd vi har som sidste dages hellige er i sandhed en velsignelse. Det er vor kilde til fred og trøst, at vi ved, et der er mange evige principper forbundet med Frelserens død og opstandelse, og at fortsat liv med familiebånd er vort privilegium for de LEVENDE. Det er vort vidnesbyrd som medlemmer af denne Kirke, at Jesus døde for at vi kunne leve.

Som Guds børn, der lever på denne jord, burde det ikke være vanskeligt at tro det vidnesbyrd, der blev givet af Joseph Smith og Oliver Cowdery, at de virkelig så og talte med den opstandne Kristus, at han stod ved Guds højre hånd, at han virkelig kom som overhoved for den sande Kirke og åbenbarede det levende lys, så vi alle kunne se ved det.

Vi vil gerne takke jer som medlemmer af denne Kirke for jeres trofasthed og formane jer til fortsat at LEVE for velsignelserne fra det høje, og må vi aldrig glemme den frihed vi har på grund af Ham, som blev korsfæstet for at vi kunne leve.

Familie- Hjemmeaften

Breve og rapporter

For ældre ægtepar

AF ALPHA D. OG SARAH JOHNSON

Da lektieheftet til hjemmeaftenen kom til os, så min mand og jeg det igennem og kom til den slutning, at det var skrevet for familier — ikke for ældre ægtepar, hvis børn var gift og rejst hjemmefra. Men vi bestemte, at vi alligevel ville prøve det.

Jeg blev bedt om at studere indledningen, læse lektionen igennem og vælge de dele af den, som ville være mest gavnlige for os. Skønt der fandtes to interessante historier i lektionen, en for børn og en for voksne, kunne jeg se det værdifulde i at anvende begge historier, fordi historien for de mindre børn ville hjælpe os til bedre at forstå vore børnebørns følelsesmæssige behov. Da jeg forberede

For enker

For ni enker er hjemmeaftenen i sandhed en fremragende begivenhed i ugens løb. Hver torsdag siden hjemmeaften-programmet blev indført i Kirken for to år siden, er de kommet sammen for at studere og diskutere lektierne, og lejlighedsvis have selskabelige sammenkomster.

Hver enkelt af dem bor alene, og syv af dem har lejligheder i samme bygning. De skiftes til at komme i hindens hjem, og værtinden i hvis hjem de mødes, tilbereder og serverer forfriskninger.

"Vi synes lektierne er meget praktiske, og vi mangler aldrig materiale, som vi kan anvende i vort liv," siger Mrs. Edyth Romney, som var en af dem, der oprettede gruppen. Hun og fire andre af gruppen skiftes til at frem-

Et ungt ægtepar

AF STEVE OG PAT BOYDEN

Vi har været gift i to et halvt år og har en søn på ni måneder. Mange af vore ligemænd i samme situation føler ingen trang til at holde hjemmeaftener, men vi er ikke enige med dem. De giver som grund, at deres børn ikke er i stand til at forstå lektierne, men vi har fundet ud af, at vi ved at studere lektierne sammen har forøget vor viden om evangeliet, og, hvad der er mere vigtigt, vi har lært praktiske metoder til at anvende evangeliets principper. Vi ved at kun ved at vi selv har en klar forståelse

En familie på seks personer

AF GARY OG RUTH TINGEY

Vi har fire børn, Wendy, otte år, Carrie, seks år, Brett, fem år og Jeanie, fem måneder.

Her er hvordan vi udførte lektie 42, "At arbejde på alles velfærd", der var overordentlig på sin plads, fordi vi er i færd med at lære vore børn deres ansvar overfor tildelte pligter.

Vi begyndte med at synge "Jeg takker dig, Fader" med Wendy som dirigent, og så knælede vi ved sofaen til familiebøn med Far som ordfører. Som man kunne vente det valgte den lille dette tidspunkt til at skrike, og et af børnene som ikke kunne beherske sig gav sig til at fnise.

Så sang Brett og Carrie "Moder er den bedste", idet Carrie sang verset om moder og Brett verset om fader. Wendy havde forberedt den lille historie om Mary Sue. Vi

lektion, blev jeg imponeret over de gode, interessante aktiviteter, men kun lidet anede jeg, i hvilken udstrækning disse aktiviteter ville berige forholdet mellem mig og min mand.

Den første aften indledte min mand med bøn, og jeg gik videre med en af historierne. Han læste den anden. Vi diskuterede derefter, hvorledes vi kunne hjælpe hinanden, og hvorledes vi kunne have indflydelse på vore børnebørn, så de kunne føle, at de er dyrebare for vor Himmelske Fader, deres forældre og deres bedsteforældre. Så kom en forfriskende, effektiv opgave, som gik ud på, at vi skulle fortælle hinanden om en eller anden god egenskab den anden var i besiddelse af.

Efter at have læst de foreslåede skriftsteder og yderligere diskuteret, blev jeg bedt om at slutte med bøn. Medens vi spiste en dessert, som vi havde gemt fra middafore lektierne til hjemmeaftenen. "Vi finder, at vi har udviklet større kærlighed til hinanden og til vore medmennesker, så vel som til vor Fader og Frelser, ved at studere lektierne."

Et af de udfordrende og mest interessante træk ved deres hjemmeaften er anvendelsen af lektion. En lektion fornylig om fællesskab skabte en udmærket anledning for kvinderne til at besøge medlemmer i wardet, som de ikke kendte godt. Hver enkelt af søstrene fik navnet på et eller flere nye medlemmer og besøgte dem, bød dem velkommen i wardet og lærte dem at kende.

I forbindelse med en lektion om at elske vore medmennesker, gik de i fællesskab på besøg hos en kvinde, som havde ligget i sengen med dårligt hjerte og en brækket

af evangeliets forskrifter, kan vi håbe på et lære vore børn Herrens vej.

Efter at have begyndt med bøn tager vi efter tur lektion. Vi studerer indledningen til alle aldersgrupperne. Dette giver os en mulighed for at imødegå mange af de problemer vi sikkert vil komme til at stå overfor, og til at afgøre hvad vore reaktioner vil være. Vi følger lektiehefte nøje og tilføjer vore personlige oplevelser når som helst det er muligt.

Når vi henvises til et skriftsted, slår vi ofte andre op for at udforske emnet mere fuldstændigt. Når jeg er ude

havde givet hende flere dages varsel og havde læst den flere gange, så fortællingen gik glat. Hun brugte billeder til at illustrere den. Far fortalte os så om Jesus som dreng og hvordan han sandsynligvis hjalp sin moder med at bære vand i lerspande. Vi ar meget stolte over at Carrie afbrød: "Jeg vil vædde på, at han også hjalp Josef, han var jo tømrer." Vi var så taknemmelige over, at en eller anden havde undervist hende så godt, at hun kunne huske denne detalje.

Vi har et problem ved hjemmeaftenen, men det er et problem som jeg er sikker på er almindeligt for alle forældre med børn i denne alder. De fleste af de enkeltheder de husker er lektion fuldstændig uvedkommende, og flere gange under lektion kommer vi i udenfor emnet på grund af det de har lært dagen for i Primary.

Så læste vi fra Bibelen, og alle gentog skriftstedet. På dette sted viste vi dem et nyt kort vi havde lavet. Der var

gen, legede vi den foreskrevne leg, "Hvad ved du om mig?" Vi fandt ud af, at selv efter at have levet sammen i 40 år, var der ingen af os, der var sikker på hvad der var den andens yndlingsfarve, livret, yndlings-TV-program, yndlingssang, bedste ven/veninde, yndlingsblomst, etc.

Opgaven blev givet, og jeg fæstede et stykke papir på køkkenskabet med vore navne, hvorunder vi skulle skrive de gode egenskaber hver især var i besiddelse af. Det var for os en yderst mindeværdig og varig oplevelse.

Lige fra den allerførste lektion, hvor vi først nærede tvivl om programmets nytte for os, og til nu har vi været glade for lektierne for den udvikling i kundskab om evangeliet de giver os. Men hvad vi anser for mere værdifuldt, er anvendelsen af evangeliets principper i vort liv. Vi er taknemmelige for den hjælp de giver os til at udvikle kristuslignende karakteregenskaber.

høfte i flere år. Hun og hendes mand gav udtryk for deres store taknemmelighed for besøget.

En af de gode ting, som denne hjemmeaften-gruppe har fået ud af det, er den fællesskabets og kærlighedens ånd den har udviklet blandt medlemmerne. De har holdt middag sammen, overværet en koncert, mødtes til morgenmad lørdag morgen og haft en udflugt til en lokal park.

Gruppen er organiseret med en præsidentinde (eller formand) og en sekretær, som fører referat over møderne. Hver hjemmeaften åbnes med bøn, og når gruppen mødes hos et medlem som har klaver synger de sange. Efter lektion og den afsluttende bøn serveres forfriskninger.

af stand til at lokalisere et bestemt skriftsted prøver min mand at hjælpe mig ved at give fingerpeg, som f. eks. navne på personer eller steder eller motiver. Vi gør dette ofte og synes det er morsomt at oprisere vor brug af skriften.

Når vi er færdige med lektion, har vi hvad vi kalder vort forretningsmøde. Da vi begge studerer, er det af yderste vigtighed at vi omhyggeligt lægger budget for vor indtægt. Vi diskuterer også eventuelle personlige problemer, som piner os. Vi tror fuldt og fast, at når forbindelseskanalerne er åbne, er der harmoni i hjemmet.

plads ved siden af deres navne til ugens syv dage. I rubrikkerne skrev vi deres pligter for den pågældende dag. Når arbejdet er gjort, sætter vi en stjerne ved siden af. Indtil nu har ideen været tiltrækkende for dem og er effektiv.

Efter at vi havde vist dem kortet, havde vi forfriskninger — hvad der endte med kaos, da små hjælpere snublede og spildte alle drikkevarerne — men vi føler alligevel, at børnene er ved at lære skik og brug også på denne aften.

For os er den virkelige målestok for hjemmeaftenen ikke, hvor glat altting går, eller hvor opmærksomme børnene synes at være, men hvor meget de husker og prøver at efterleve lektion. En af de ting vi har lært er: jo mere formåelse og enkle lektierne er, jo bedre læres de. Efter at børnene har siddet hele dagen i skolen og i Primary, vil de gerne slappe af og nyde det i deres hjem.

RAY L. JONES

I FAMILIEAFGØRELSE
OM HVORDAN PENGENE SKAL
BRUGES, HVAD DER SKAL KØBES,
OM AT FLYTTE, ELLER BRUG AF
VOGNEN, FØLER DINE BØRN SIG
SAT UDEN FOR, ELLER
KAN DE SIGE:

Vi har været med til at træffe afgørelserne?

Familierådslagninger har været uvurderlige ved opdragelse af vor familie. Når jeg ser tilbage, forstår jeg ikke, hvordan vi skulle have klaret de utallige afgørelser og personlige problemer i vor familie på otte børn uden disse regelmæssige forretnings- og planlægningssammenkomster i hjemmet.

Vore familieråd begyndte i 1950, da jeg blev forflyttet til Californien til Kirkens afdeling for undervisning for at tilrettelægge de tidlige morgen seminar klasser. Mit arbejde krævede megen rejsen og overværelse af talrige møder. Det holdt mig borte fra hjemmet det meste af tiden. Desuden havde jeg ladet mig indtegne til et forelæsningsprogram ved Universitetet for Syd Californien og overværede klasser om aftenen og lørdage. I denne situation gjorde regelmæssige familierådslagninger det muligt at bevare indflydelsen fra præstedømmet gennem ugen, så planer og beslutninger taget ved disse møder blev fulgt.

Vor ældste datter siger: "Familieråd og hjemmeaftner var forskellige i vort hjem. Vi kunne holde dem samme aften, men det var to forskellige møder. I vort familieråd foretog vi os følgende ting:

1. Vi diskuterede planer for den kommende uge, opnåede godken-

delse af datoer, selskaber etc.

2. Fars timeplan for ugen blev diskuteret (i enkeltheder) så vi vidste hvilke aftner, han ville være hjemme.
3. Vi planlagde vore familieferier og udflugter.
4. En vigtig afgørelse i hvert råds-møde var betaling af lønpenge og fastsættelse af personlige pligter.
5. Vi plejede at bruge familierådet til at foreslå regler for familien. Vi enedes om reglerne. Når vi kom til sådanne ting som datoer og brug af den fælles vogn, måtte der indgås kompromiser; men der blev opnået en ordening, og vi vidste hvor vi stod. Disse regler gav mig ægte tryghed som teenager, og selv om jeg ikke altid var glad for reglerne, påskønnede jeg de fastsatte grænser."

Der er mange familierådslagninger der erindres meget tydeligt af vore børn:

1. Den aften vi delte fars gage.

Fars månedsløn kom hjem i sedler og mønter og delt ligeligt mellem alle familiens medlemmer. Dernæst, efter at de faste månedlige udgifter var bragt ud af verden, "betalte" hvert familiemedlem sin del af tiende, fasteoffer, til udfrag på huset, kolonialva-

rer, udgifter til vognen, nødvendighedsartikler, opsparing o.s.v. Når alle udgifter var betalt, havde hvert medlem set nøjagtigt hvad pengene blev brugt til, og hvor lidt der var tilbage. Han så også ganske klart de områder på hvilke, han kunne hjælpe med til at strække familieindtægten, ved at spare på lyset o.s.v.

2. Vi køber et leksikon

Vor næstældste søn fortæller: "Jeg vil aldrig glemme beslutninger om at købe et leksikon til familien. Jeg var kun ti år på den tid, men jeg følte mig virkelig, alt taget i betragtning, overbevist om, at min mening havde gjort udslaget til fordel for købet. Jeg kan stadigvæk huske den stolte og betydningsfulde følelse, da jeg måtte indrømme at mine "bødepeng" var med til anskaffelsen. Min andel (hvor ironisk nu) var de småpenge, jeg havde måttet bøde til familiebanken for at lade mit tøj ligge og flyde eller for ikke at have gjort et hjemmearbejde færdigt. Hvilken dejlig følelse at vide at endog mine synder forvandlede til noget opbyggende."

3. Datter klarer familien

Vor ældste datter erindrer: "Jeg husker da jeg var 15, at nogle af vore slægtninge havde fået madforgiftning, så mor og far måtte være borte i flere uger. Som den ældste af børnene

blev jeg efterladt med ansvaret for at passe hjemmet, medens de var borte. Vi holdt et familieråd for at klarlægge situationen, fastsatte nogle regler, fordelte arbejdsopgaver til hver af børnene, og opstillede et budget over køb af kolonialvarer og andre nødvendige udgifter. Med denne ordning klarede vi det fint, medens vore forældre var væk, og vi trængte ikke til den hjælp der blev tilbudt os af naboer og distriktet."

4. Vi diskuterer fars nye arbejde

En anden af vore børn siger: "Engang da min far fik tilbudt en stilling, som krævede at vi skulle flytte til en anden by, blev sagen forelagt i familierådet, og vi fik en anledning til at diskutere for eller imod den tilbudte nye stilling. At vi var med til at tage bestemmelsen, gav os en følelse af, at vi hørte sammen, og at vi virkelig var medbestemmende om det endelige resultat. Det medvirkede også til, at hver enkelt af os uden beklagelse accepterede de personlige problemer, som denne flytning til et nyt sted skabte for hvert enkelt medlem af familien."

Personlige samtaler

Som tillæg til sammenkomsterne med hele familien, har vi holdt "særskilte samtaler" med hvert barn. Sædvanligvis har det været på foranled-

ning af en særlig begivenhed som dåb, ordination, eksamen eller fravær hjemmefra på grund af skoleophold eller en mission. Ved denne fremgangsmåde har vi været i stand til at vise udelst opmærksomhed for hvert enkelt barn, givet os tid til at "tale ud" om hans problem eller planer, ydet opmuntring og råd og hjulpet med til at opstille ønskværdige mål. De få minutter vi har tilbragt sammen med børnene enkeltvis i disse private samtaler, har været berigende og medvirkende til at bygge bro af god forståelse og påskønnelse mellem os og vore børn.

Fungerer familieråd?

Fungerer vore familieråd virkeligt? Har de hjulpet vore børn til at udvikle dygtigt lederskab, og lært dem at tage gode beslutninger? Det er måske for tidligt at besvare disse spørgsmål fuldstændigt og objektivt, men en missionærsværn giver denne bedømmelse:

"For mig har familieråd været noget betydningsfuldt, hvor der er lagt planer og opstillet mål. Det er både et lydhørt forum for familieproblemer og for behagelige ting, der er sket for familien.

Jeg har været glad for familieråd, fordi hvert familiemedlem får anledning til at udfolde sig og give udtryk

for sine følelser. Det er værdifuldt, fordi forældrene modtager støtte fra familien, og desuden følger familie-medlemmerne med i hvad der sker i deres forældres tilværelse. Det giver børnene mulighed for at deltage i familieafgørelserne og opnå erfaring i at træffe deres egne beslutninger."

Min kone opsummerer værdien af familieråd i vort hjem, idet hun siger: "Det ser ud til for mig, at vore problemer er blevet større, når vi har haft "for travlt" til at holde regelmæssige møder, og at vore besværligheder som en familie er blevet mindre, når vi klogt har benyttet os af familieråd og individuelle sammenkomster."

Dr. Ray L. Jones er seminarie-professor ved San Fernando Valley State College, Northridge, Californien. Han er gruppeleder for hjælpepræsterne i Northbridge andet Ward, Reseda (Californien) Stake. Han tjente som feltpræst i Hæren i Stillehavet fra 1943—45; han var rektor for seminarierne i Wyoming, Idaho, Utah, og Syd Californien fra 1952—1956, og var rektor for Palo Verde High School i Blyth, Californien fra 1956—58. Var på en mission til Sydstatene 1938—1940. Han ægtede Sibyl Nelson, og de har otte børn. En søn er i Hæren i Vietnam, en anden er stationeret ved Fortet Huachuca, Arizona. En anden søn er missionær i Andes-missionen, Sydamerika.

DR. PHIL. REX A. SKIDMORE

En pædagog betragter tempelægteskaber

Familien anses af sociologer og andre, som arbejder med samfundsspørgsmål, for at være den grundlæggende institution i samfundet. Den spiller fundamentale roller i udviklingen og skabelsen af personlighed. Den beskytter grundlæggende menneskelige funktioner og giver mulighed for at tilfredsstille elementære menneskelige behov.

Vielsesceremonier og — skikke varierer fra sted til sted og fra tid til anden. I de Sidste Dages Helliges samfund er målet vielse i templet. Sådanne vielser, som udføres af dem, som har myndigheden, hjælper ægtepar til at opnå den højeste lykke i dette liv og en passende plads i det næste.

Antallet af tempelvielser vokser.

Undersøgelser viser, at procenten af Sidste Dages Hellige, der bliver viet i templet i dag, er højere end nogensinde før i kirkens historie. Harold T. Christensen og Kenneth L. Cannon, som undersøgte 5.300 ægteskaber i Utah fra 1905 til 1951, bemærkede, at i tidsrummet 1905 til 1907 var kun 29,6% af de udførte Sidste Dages Hellige vielser tempelvielser. Til sammenligning: i perioden 1949 til 1951 giftede 49,2% sig i et af templerne. (1) I dag er det sådan, at i nogle stave drager mere end to trediedele af de unge til templet for at blive viet.

Tempelægteskaber har større succes.

Adskillige undersøgelser viser, at de, som gifter sig i templet, får et lykkeligere ægteskab, end de, som ikke gør det. I 1945 berettede præsident David O. McKay, at i perioden 1920—22 var der en skilsmisse for hver 38,24 ægteskaber, som var indgået i templerne eller forrettet af stavs- og grensmyndigheder, medens der i løbet af den samme årrække var en skilsmisse for hver 13,20 ægteskaber forrettet af borgerlige embedsmænd. I årene 1938 til 1940 var der en skilsmisse for hver 26,61 tempelægteskaber, og en skilsmisse for hver 10,13 af dem, som var borgerligt viet. (2)

I 1940, da U.S.A.'s statistik viste en skilsmisse for hver seks ægteskaber, berettede Ældste Richard L. Evans følgende om Kirkens skilsmisse — og ægteskabsstatistikker: En skilsmisse pr. 9,7 borgerlige ægteskaber; en skilsmisse pr. 27,0 tempelægteskaber; en skilsmisse pr. 17,8 af alle ægteskaber. (3)

I anuar 1952 citerede Dr. John A. Widtsøe en undersøgelse angående skilsmisser inden for 3 af Kirkens områder. Ægteskaber i Salt Lake, St. George og Arizona tempelområderne. Undersøgelsen rapporterede om (1) dem, som var viet i templerne; (2) dem, som var viet uden for templerne, men af grens- og stavsmyndigheder; (3) dem, som var viet af borgerlige myndigheder. Talsammenligninger viste, at af dem, som var viet i templerne, var kun 6,4% af ægteparrene blevet skilt i løbet af 15 år. Men af dem, som var viet uden for templerne af grens- og stavsmyndigheder, var næsten 2½ gange flere blevet skilt, eller 15,6%. Blandt dem, som var viet af borgerlige myndigheder, steg antallet af skilsmisser til 3 gange tempelægteskabernes, nemlig 19,4% (4).

I deres undersøgelse af 5.157 vielser, som var udført i Utah mellem 1949 og 1959, fandt Christensen og Cannon ud af, at efter lo års ægteskab gjaldt følgende statistik: 1 skilsmisse for hver 7 ægteskaber mellem Sidste Dages Hellige, som var viet af borgerlige myndigheder; 1 skilsmisse for hver 10 ægteskaber mellem Sidste Dages Hellige, som var viet af SDH myndigheder i borgerlige ceremonier; 1 skilsmisse for hver 55 ægteskaber mellem Sidste Dages Hellige, som var blevet gift i et af templerne.

Den kendsgerning, at tempelvielser resulterer i færre skilsmisser, er blevet dokumenteret gennem undersøgelser af ægteskaber fra 1920erne i de første år af 1950erne. En undersøgelse af tempelvielserne fra 1960erne ville endnu ikke være gennemførlig af den øjensynlige grund, at der endnu ikke er forløbet lang nok tid til, at man kan vurdere kendsgerningerne. Undersøgelser viser klart, at årti efter årti fremkalder tempelægteskaber færre skilsmisser; og ufuldstændige undersøgelser af 1960erne synes at fortælle den samme historie: Tempelægteskaber har større succes.

Hvorfor har tempelægteskaber større succes?

En omhyggelig betragtning af tempelægteskaberne vil lade os se adskillige betegnende kendsgerninger, som hjælper os til at forstå grundene til de gunstige statistikker over ægteskaber og skilsmisser. Disse kendsgerninger omfatter følgende:

1. Vielse i templet kræver forberedelse, hvilket hjælper til at forebygge og forhindre forhastede ægteskaber. Tusinder af unge går ind i ægteskabet med kun lidt eller uden nogen forberedelse, og så undrer de sig over, hvorfor de bånd, der ved brylluppet blev knyttet mellem dem; snart efter løses. De, som gifter sig i templet, må bruge nogen tid til at glæde sig til og forberede sig til denne særlige ceremoni.

En klassisk illustration på, hvor almindeligt det er at gå forhastet ind i ægteskabet blev beskrevet i Los Angeles County for adskillige år siden, da der eksisterede en lov, som krævede 72 timers forudmeldelse om ægteskabsindgåelse. Inden for et tidsrum på eet år ansøgte mere end tusind par om ægteskabsbevilling uden at gennemføre ægteskabsindgåelse. Med andre ord, i løbet af tre dage ombestemte mere end tusind par sig med hensyn til ægteskab. Tempelægteskaber udelukker almindeligvis forhastede beslutninger og usikkerhed.

2. En udvalgt skare gifter sig i templet. Disse personer må være udvalgte, fordi de må efterleve evangeliet for at få en tempelanbefaling. De, som praktiserer efterlevelsen af evangeliet, lever et mere rigt liv. Ægteskab i templet er noget uforligneligt, fordi den unge mand ikke kan gå til templet, før han er blevet ordineret til ældste i Det Melkisedekske Præstedømme. Han kan ikke ordineres til ældste, før han har deltaget aktivt i Kirken en vis tid og har levet i overensstemmelse med de grundlæggende lærdomme, som Kirken giver. Den vordende brud må også være et levende eksempel på Kirkens forskrifter. Disse lærdomme er igen bidragende til en lykkelig tilværelse for både den enkelte og familien.

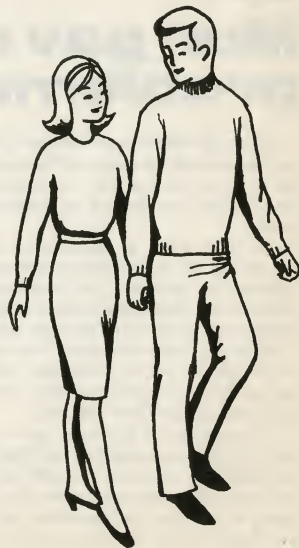
3. Ægteskab i templet kræver, at man ser langt frem i tiden. De, som gifter sig i templet, tænker på fortiden, nutiden og fremtiden og sammenfletter dem i deres livsfilosofi. Par, som går ind i ægteskabet for tid og evighed, stræber mod at se mere omhyggeligt på deres familieforhold, og hvad, der venter dem fremover, end de, som blot bliver viet for tid.

4. De, som gifter sig i templet, kan glæde sig til at blive viet på et smukt, indviet sted. Ja, hvert eneste af templerne er et herligt særegent sted. Udsmykningen er

ikke overdådig, og værelsernes enkle skønhed, hvor vielsesne finder sted, kan ikke overgås. Viet med præstedømmets myndighed, som ligger til grund for hele ceremonien, er en sådan forbindelse mellem en mand og en kvinde, som virkelig elsker hinanden og føler sig knyttet til hinanden, meget betydende.

5. Ægteskab i templet understreger de grundlæggende værdier og ansvar i livet. I første række blandt disse er opmuntringen til ægteparret til at få børn. Brud og brudgom bliver inviteret til at blive Guds hjælpere i at bringe børn til verden og i at skabe et kærligt forhold, som vil hjælpe dem til at vokse og udvikles fysisk, mentalt, socialt og åndeligt.

Forts. på side 93

IRENE HUOT

Mor gav mig problemer

Problemer mellem svigerforældre og svigerbørn kunne jeg have forstået. Jeg tror, at de fleste unge ægtepar kommer ud for en del problemer under den proces, det er at blive fortrolig med tempoet og vanerne i hinandens familier.

Men dette drejer sig om problemer mellem min egen mor og mig. Vi var altid kommet godt ud af det med hinanden før mit ægteskab. Den uventethed, hvormed vanskelighederne kom, chokerede mig så meget en tid, at jeg slet ikke syntes, at jeg kunne holde det ud.

Jeg tror, at det hele stammer fra dengang, da min bror Ed blev dræbt ved en meningsløs, fortvivlende ulykke. Mor og far gik simpelthen gennem tilværelsen uden rigtigt at leve i lang tid efter Eds død.

Så mødte jeg Bill Waterman, og de ligesom lavede op igen ved Bills spøgefuldheder og drillier. Han var som en anden søn i hjemmet. Bill holdt også meget af mine forældre. Hans egne forældre var døde, da han endnu var dreng, og gennem hele opvæksten var han blevet sat i pleje snart hos een slægtning, snart hos en anden; han

blev aldrig længe nok på et sted til, at han kunne kalde det et hjem, eller til, at han kunne opnå nogen som helst form for familiefølelse. Senere flakkede han hvileløst rundt i landet uden rigtig nogensinde at finde det faste ståsted, han søgte efter.

Derfor følte Bill sig i højere grad, end en mand almindeligvis ville gøre det, tiltrukket af en familie, som virkelig accepterede ham, og et hjem, som virkelig var hans eget. Vi fire, mor og far, Bill og jeg syntes at være en fuldkommen lykkelig familiekreds igen, uden en sky på vor himmel.

Så blev Bill og jeg gift ved en stor, flot bryllupsfestlighed, hvilket var mine forældres ide. I nogen tid havde de været tilbøjelige til at forkæle mig — en slags erstatning, tror jeg, for tabet af deres eneste søn. Og jeg lod mig forkæle af den samme grund. Derfor lod jeg dem overtale mig til et stort bryllup, fordi det sandsynligvis var sidste chance, far og mor ville få til at forkæle mig — eller det troede jeg den gang. Det strejfede overhovedet ikke mine tanker dengang, at Bill og mor ville danne en lykkelig lille sammensværgelse til fortsat forkælelse. Tilfældige bemærkninger, som Bill kom med, burde have advaret mig.

Engang sagde han eftertæksomt: "Engang imellem kommer det over mig, hvor meget jeg savnede at have et rigtigt hjem."

Jeg sagde: "Denne hverdagsrutine, forekommer den dig ikke kedelig?"

Han trak mig ind til sig.

"Hvad kedeligt er der ved at gøre min kone lykkelig?" spurgt han.

Bills læber berørte mit hår, "jeg vil have, at du altid skal være lige så lykkelig, som vi er nu, min ven. Du skal aldrig bekymre dig om nogeting; det skal du få at se." Han sagde det højtideligt, som om det var et løfte.

Jeg tror, det begyndte med det lille bord i vinduet i Marons møbelforretning. "Hvis Bill og jeg lægger lidt til side hver uge, kan vi måske få sådan et bord til foråret," sagde jeg til mor.

Nogle uger senere fandt jeg bordet stående i vor dagligstue, og Bill grinede som en lille drillesyg knægt.

"Bill, det er yndigt," udbrød jeg, idet jeg lod mine fingre løbe langs den riflede bordkant. "Men hvor fik du pengene fra?"

"Jeg strøg mine frokoster; din mor fortalte mig, hvor meget du holdt af dette bord, og jeg ville, du skulle have det, uden at bekymre dig, uden at skulle spinke og spare."

"Bill, ikke dine frokoster", råbte jeg. "Jeg vil hellere have en rask mand end et hvilket som helst gammelt bord i verden."

"Fortsæt, skæld mig ud. Det lyder fuldstændig, som om du var min kone."

Bill lo blot; hvad skal man stille op med sådan en mand?

Da min fødselsdag nærmede sig, sagde min veninde Ruth leende med sit tre år gamle ægteskabs erfaring til

mig: "Bill køber sikkert noget til dig, som du aldrig får brug for. Det gør de allesammen. Vent bare og se."

Men Bills gave var en yndig rosa-beige cashmere-trøje.

"Bill, det er lige netop det, jeg altid har ønsket mig," råbte jeg, idet jeg slog armene om halsen på ham.

"Hvordan kunne du gætte det?"

Bill kyssede min øreflip.

"Jeg købte den egentlig ikke selv," tilstod han. "Jeg sagde til din mor, at jeg ville give dig lige akkurat det, du ønskede dig til din fødselsdag, og så købte hun den. Kan du ikke godt lide den?"

Selvfølgelig kunne jeg lide den. Men jeg følte mig lidt skuffet. Jeg ville have sat pris på en karklud, hvis Bill selv havde købt den til mig. Det, at mor havde købt gaven, gjorde den mindre personlig. Men hvad kunne jeg sige, når Bill stod der og så på mig med kærligheden lysende ud af øjnene?

Sådan var det altid. Det var ikke Bills og mit ægteskab. Dett var Bills og mors og mit. Når vi havde selskab, fik Bill mor til at tage sig af menuen, fordi "hun ved alt om madlavning, og jeg vil have, at du bare skal nyde det uden at bekymre dig om nogeting. Du kan bare slappe af."

Da vi bestemte os til at anlægge vor baghave, tilkaldte Bill mor, "fordi hun ved besket med havebrug, så behøver du ikke have bekymringer over at have plantet noget forkert."

Ofte tænkte jeg på at sige: "Ja, jeg ved det, jeg er ikke den samme kvinde som min mor. Jeg har ikke hendes 35 års ægteskabelige erfaring. Men hvordan kan jeg nogensinde lære at blive en god hustru, når ingen nogensinde giver mig en chance?" Bill og mor var imidlertid så tilfredse med sig selv, fordi de gjorde mig "lykkelig", at jeg ikke nænnede at ødelægge deres glæde.

Men en sådan situation er ikke holdbar. Da jeg ventede mit barn, vidste jeg, at noget måtte gøres. Mor begyndte — og Bill opmuntrede hende dertil — at planlægge babyudstyr, som om barnet var hendes.

I vort hus er der et lille soveværelse bagved køkkenet, som Bill og jeg besluttede at bruge til barneværelse. Vi bestemte, at vi ville male værelset i en dæmpet sartgul farve på Bills førstkommande fridag.

En aften fulgtes far og jeg hjem fra køreøvelse. Da vi nærmede os vort hus, kunne vi se Bill og mor lykkeligt stå og smøre gul maling på væggene i vort barneværelse. Jeg eksploderede. "Jeg vil ikke finde mig i det." Jeg overfaldt min stakkels far. "Jeg spiller andenviolin sammen med mor i mit eget ægteskab; de behandler mig som et dumt barn. Hvem er Bills kone egentlig, jeg eller mor?"

"Er det ikke en yndig gul farve?" udbrød mor, idet far og jeg kom ind.

"Kom med ind i dagligstuen," sagde far barskt med en stemme, som ikke tålte nogen modsigelse.

Før jeg kunne få sagt noget, fortsatte han: "Hør nu her," sagde far til Bill. "Du ved, at vi er glade for at have dig som vor søn, Bill, men du er gift med Nancy. Hun er

Forts. på side 100

For biskopper og grenspresidenter

Hvad er der i vejen med de unge mennesker i vort ward, biskop ?

Problemet: Festen skulle have været det strålende højdepunkt på G.U.F.s vinterprogram — det var i hvert fald tanken med den, da man planlagde den. Og selv om den specielt var for teenagere, så skulle der foregå så meget; der ville være rigeligt at spise og masser af plads, så biskoppen mente, at det var en god idé, da der var en, som foreslog, at de unge ægtepar også skulle inviteres.

Senere mindedes han alt for tydeligt og pinligt den beretning, hans rådgiver aflagde efter det første møde med G.U.F.-funktionærerne. Biskoppen erindrede den overbevisende klang i en stemme, der genlød af ægte glæde, da rådgiveren aflagde sin rapport.

"Ærlig talt, biskop, det var for engangs skyld et tilfælde, hvor alle var enige om alle ting! Det var næsten ikke til at komme over; men jeg formoder, at det er fordi vi har trukket det for længe ud med en rigtig flot fest for disse unge mennesker; alle kan se behovet for den og er ivrige efter at hjælpe.

Du ved, hvor skuffet jeg har været i den sidste tid over nogle af vore brødre; de holder sig altid tilbage, de lader søstre ordne det hele og påtager sig kun de opgaver, som præsidentskabet giver dem. Det har altid ærgret mig, at brødrene ikke hævder deres Præstedamme og lederskab mere."

Biskoppen havde sin egen teori om dette, for rådgiverens kommentar var rigtig nok. Han kunne tydeligt se flere forskelle mellem G.U.F.s præsidentskab og forstanderskab, i hvert fald i hans ward. Det var to organisationer, der begge var villige. Han havde kaldet nogle af sine stærkeste ledere til at virke i G.U.F. Men søstre holdt deres planlægningsmøde om dagen og havde tilsyneladende mere tid end brødrene. De var derfor kommet til at tage initiativet til meget af det fælles program, og brødrene opdagede hurtigt, hvor nemt og behageligt det var blot at følge efter og gøre det, de blev bedt om.

Han erkendte nødvendigheden af at få Præstedømmet tilbage "på lige fod" med søstre og var fast besluttet på at gøre noget ved det; men nu var festen lige på trapperne, og han var henrykt over brødrenes samarbejdsvillighed.

"Det møde, vi lige har haft, var alle tiders møde: der var begejstring, kvikke idéer . . . ja, om det så var broder Boyden, så lavede han op, fangede noget af mødets ånd og fremførte et par første classes idéer, der helt var hans egne. Jeg vil endda gå så vidt som at sige, at denne fest skal blive den bedste, vi nogen sinde har arrangeret for vore unge."

Ja — tænkte biskoppen senere — alle havde virkelig fanget ånden i det hele. G.U.F.-funktionærerne og deres

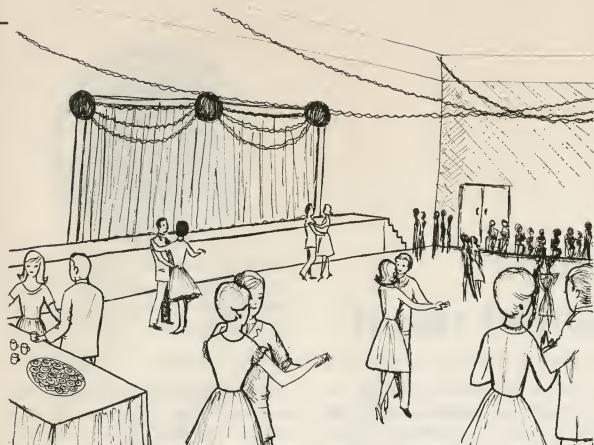
festkomité lagde så stor iver og anstrengelse i deres planlægning, at de pludselig allesammen betragtede det som deres hovedopgave at vise resten af wardet, hvilke storartede ting der kunne udføres og på hvor høje planer man kunne lægge underholdningen for de unge.

Og biskoprådet blev smittet af den samme iver og fulgte op: det beløb, der var sat af til dekorationer, blev fordoblet; de første planer om varm chokolade og doughnuts blev kasseret til fordel for en finere menu, der var adskilligt dyrere og krævede større forberedelser.

"Skal der være gilde, så lad der være gilde; lad os for engangs skyld bruge lidt penge og få en ordentlig fest," ræsonnerede biskoppen med sine rådgivere. "Lad os vise teenagere, hvor glade vi er for dem, hvor meget de betyder for os, de er det sandelig værd." Og sådan blev det.

Han gøs, da han endnu engang i tankerne gennemgik den festaften; for han var efterhånden blevet bange for, at de ikke gjorde nok. Men han glippede med øjnene og holdt vejret, da han trådte ind i G.U.F.-salen. Han var så vant til de enkle, usmykkede vægge og det høje, hvælvede loft, at han til at begynde med næppe kunne tro, at dette var den samme sal. Udsmykket og pyntet strålede hele salen, og han var forbavset over, at alt det var lavet med papir og glimmer, mængder

FRA DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

af kulørte lamper — og et betydeligt arbejde lå der bagved det hele. Ja, han kunne se, at komitéens hårde arbejde var resulteret i et iøjnefaldende festarrangement.

"At 'sænke' loftet ved hjælp af disse kulørte serpentiner var broder Boyden's idé," fortalte hans rådgiver ham. "Faktisk er det de unge mænds forstanderskab, der har hele ansvaret for dekorationerne. De har bestemt, hvordan de skulle være, og de har selv hængt dem op. Synes du ikke, det er en forbavsende forvandling? De unge bliver nok glade . . . det er jeg i hvert fald." Og det var biskoppen også. Da broder Boyden fortalte ham, at hans komité havde arbejdet til kl. 2 om natten for at blive færdige, kunne biskoppen ikke lade være med at lægge sin arm omkring ham og sige, at det sandelig var en opofrelse, og han tilføjede: "Vent bare, til de unge kommer og ser alt det her."

Vent bare — ja, ja! For det var nemlig det, de gjorde den aften; de stod hist og her i små, forlegne grupper i denne store og pyntede sal. G.U.F.-funktionærerne og lærerne, biskoprådet og de andre voksne, der havde med festen at gøre — de ventede . . . Men der kom ingen teenagere, og de ventede forgæves. Sandt nok, der kom nogle få, de sædvanlige, 100%-erne, dem, man altid kan regne med; men selv de så ud til føle sig ilde tilmode på det næsten tomme

dansgulv, og feststemningen var flod og slap med de få deltagere.

Da det var blevet noget over tiden, spurgte biskoppen forsigtigt, om der måske var en basketball-kamp henne på skolen? Nej, man havde været meget omhyggelig med at sikre sig det. Et andet bal et eller andet sted? Heller ikke! Der syntes ikke at være nogen rimelig grund til den sparsomme deltagelse.

Henimod aftenens slutning hørte han mumlen fra en klynge G.U.F.-funktionærer: "Hvad er der i vejen med de unge i dette ward? Her har vi haft alt det mas, og så gider de ikke engang komme."

Det var en sørgelig aften. Biskoppen prøvede at undgå køkkenet, men en af søstrene kom ilende henimod ham, da han var ved at snige sig ud af døren.

"Biskop, jeg ved virkelig ikke, hvad vi skal gøre med al den mad. Du godeste, når jeg tænker på al den tid, det tog at bage de kager . . . og de mange liter hjemmelavet is! Hvad er der i vejen med de unge mennesker i dette ward . . . ?"

Han blev irriteret over at høre hende gentage det spørgsmål. Men senere, da han sad på kanten af sin seng med den ene sko i hånden, greb han sig selv i at spørge igen: hvad var der i vejen med de unge mennesker i hans ward?

LØSNINGEN: Den følgende week-

end fandt biskoppen svaret, og det kom som et tordenskrald. Da han hørte, at det andet ward skulle holde en lignende fest, stak det i ham at tænke på den tragedie, der svævede over hovedet på dem. Han gik imidlertid en tur henad vejen den aften — hen forbi kirkebygningen . . . og blev mildt talt forbavset ved at se alle de vogne, der holdt udenfor. Han kunne ikke modstå fristelsen til at kigge ind, men hvad han så, tog helt pipet fra ham. Det var ikke blot det, at G.U.F.-salen — den selvsamme, som næsten havde været helt tom ugen før — nu var stoppende fuld af glade, begejstrede unge mennesker; endnu værre var det, at han genkendte nogle af dem som sine egne medlemmer. Han følte sig ikke tilpas ved tanken om at gå indenfor, men fra døren lagde han kritisk mærke til manglen på kunstnerisk sans i dekorationerne, og han snøftede foragteligt ved synet af bordet med forfriskningerne: varm chokolade og doughnuts!

Da han endelig i en pause den følgende søndag kunne få fat i den anden biskop, var hans humor langt nede. Der var øjensynligt ikke noget i vejen med hans unge mennesker; der var noget i vejen med hans eget ward, med hans ledelse, med ham selv. Han var parat til nøjagtigt at få at vide, hvori forskellen lå.

At biskop Tingy smilede og lænede sig tilbage i stolen. Ja, den ungdoms-

”Intet andet navn”

Rådgiver Marianne C. Sharp
Tale ved hovedmødet under Hjelpeforeningens Generalkonference, den 28. september 1966.

Ved en kvartalskonference sidste sommer var der en missionsprædicator, som fremkom med en udtalelse, der gjorde et meget stærkt indtryk på mig. Han sagde, at tre fjerdedele af dem, der blev omvendt i hans mission, sagde, at de allerede den første gang, de hørte Evangeliet, vidste, at det var sandt.

Der er gået mange tanker gennem mit sind, når jeg har grundet over dette. Jeg tænkte på de vidnesbyrd, som missionsræderne var i besiddelse af, de sandhedsord, de havde udtalt, og som havde stukket de fremmede i hjertet, hvorledes de sammen med Kristi lys, som gives til ethvert menneske, og uden hvilket vi intet forstår, skabte et vidnesbyrd. Dette har stor betydning for mig i denne tid, hvor menneskene erklærer, at Gud er død.

Jeg tænkte på ordene: "... den, som har fået meget betroet, af ham skal man forlange des mere." Jeg tænkte på de ord, som profeten Joseph Smith talte til Hjelpeforeningens medlemmer i 1842: "Efter denne belønning vil I være ansvarlige for jeres egne synder." Jeg tænkte på vægten af det ansvar, der hviler på Hjelpeforeningens medlemmer, for at være en kraft i dette at bære vidnesbyrd om deres kundskab om, at Gud lever, og at Jesus er Kristus.

Jeg tror, at hver enkelt af os, som er medlemmer af Hjelpeforeningen, har behov for at ransage vort eget hjerte, for at vi kan konstatere, hvor stærkt vort vidnesbyrd er og derefter bede, studere og udføre de gerninger, som stadig kan styrke det. Nogle af dem,

der er blevet omvendte til kirken, ved, hvorledes de kæmpede og bragte ofre for at få et vidnesbyrd. Andre, som er født ind i Kirken, ved, hvad de måtte gøre for deres vidnesbyrd, og atter andre synes at have haft deres vidnesbyrd med sig fra forudtilværelsen. Vi ved ikke helt, hvorfor det er nemmere for nogle at få et vidnesbyrd, end det er for andre — den viden tilhører Herren — men vi ved ganske bestemt, at eftersom vi har vor handelfrihed, er det hvert eneste Hjelpeforeningsmedlems ansvar at frelse sig selv, som Profeten sagde, og enhver af os skal forsøge sig et vidnesbyrd om Evangeliet og bevare det stærkt, hvis vi ønsker at blive ophøjet.

Hvad består dette vidnesbyrd af? Det består af en kundskab om, at Gud er vor Fader og at Jesus Kristus, Hans Søn i den åndelige verden såvel som i denne verden, er Kristus, vor Frelser, vor Talsmand hos Faderen. Vidnesbyrdet om Evangeliets sandhed er et tillæg til denne kundskab.

Med hver fiber i vort væsen har vi behov for at kende sandheden af Frelserens ord: "Jeg er vejen, sandheden og livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig" (Joh. 14:6).

Man hører sommetider kvinder sige: "Hvor ville jeg ønske, at jeg havde levet på Frelserens tid; hvis jeg havde set Ham og de mirakler, Han udførte, ville det være nemt at tro på Ham."

Søster Spafford havde i foråret en vigtig opgave, som førte hende omkring i verden. Hun kom med en me-

get betydningsfuld udtalelse i sin rapport over sine oplevelser, da hun sagde: "Her sker mirakler idag, og det største mirakel er den forandring, Evangeliet bevirker hos mennesker."

En kvinde kan opleve og blive vidne til det samme mirakel, som hun havde villet kunne opleve, da Frelseren var her på jorden: miraklet med hendes egen sjæls forandring ved, at hun fylder den med den kundskab, at Jesus er Kristus. Denne kundskab er heller ikke noget stillestående. Den vokser — eller den visner.

Tiden tillader kun, at jeg omtaler nogle få af de egenskaber, som vi som Sidste Dages Helliges kvinder skal udvikle, hvis vi ønsker, at vore vidnesbyrd skal vokse og forøges. Disse egenskaber har Frelseren blandt flere andre nævnt i Skrifterne. Nutidsprofeter formåner os stadig til at efterleve dem i vor tid.

En Sidste Dages Helliges kvinde vil erkende sand storhed. "Den, der altså vil ydmyge sig og blive som dette barn, han er den største i Himmeriget." (Matt. 18:4)

En Sidste Dages Helliges kvinde vil være ydmyg i bedømmelsen af sin egen kundskab i denne tid, hvor menneskene opfører sig selv og siger, at Gud er død. I sin ydmyghed genkalder hun sig Herrens spørgsmål til Job: "Hvem fordunkler mit råd med ord, som er uden mening?" (Job 38:2.) (King James: "... ord, som er uden kundskab.")

En Sidste Dages Helliges kvinde vil sørge for at forædle sit liv kulturelt; hun vil prøve at lære at på-

skønne den skabelsens skønhed, der findes omkring hende, og hun vil ligeledes være taknemmelig for den opgave, hun selv har: at skabe skønhed omkring sig. "Lad hende få sine hænders frugt, og lad hendes egne gerninger prise hende i portene." (Ordsp. 31:31.)

En Sidste Dages Helliges kvinde vil være i besiddelse af kærlighed. "Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, thi Gud er kærlighed." (1. Joh. 4:8.)

En Sidste Dages Helliges kvinde vil studere Frelserens liv. I sin søgen efter at øge sin kærlighed til Ham, læser hun: "Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" (Joh. 14:15.)

"Hold mine befalinger!" — kun tre ord, men hvor er de vanskelige at lyde. Hvor er det sommetider svært at vise kærlighed i sin færd med andre, hvor svært at vise tålmodighed, forståelse og lydighed. Hvor er det nemt at lade sig sære i sine følelser, at føle sig tilsidesat, at mene sig uretfærdigt behandlet. Sorg, smerte og lidelse følger heraf.

Den klippe, hvorpå hver eneste Sidste Dages Helliges kvinde skal stå for at kunne overvinde de verdslige bekymringer, er hendes eget vidnesbyrds styrke.

"Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh. 3:16).

Således elskede Jesus Kristus os, at han tog verdens synder på sig og i sin angst kaldte på sin Fader i Getsemane — således som præsident Clark har udtrykt det: "... for at få hjælp til at opfylde sin mission: at udføre den store forsoning for Adams fald" (On the Way to Immortality and Eternal Life, page 21); "... og hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden" (Luk. 22:44).

Det er ikke så mærkeligt, at vi kun kan sejre i samme mål, som vi elsker og tilbeder Jesus Kristus som Guds Søn og vor Frelser, "... thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelles." (Ap.G. 4:12)

Jeg føler trang til at ransage min egen sjæl for at finde ud af, hvor meget jeg elsker Frelseren, hvorvidt lydighed mod Hans befalinger styrer mine tanker og handlinger, hvor langt jeg er fra at efterleve de to store bud.

Jeg anerkender den magt, som Hjælpeforeningen har haft i mit liv til at hjælpe mig at udvide mine talenter, min kundskab og mit vidnesbyrd.

Jeg ved, at vor himmelske Fader er en kærlig, en barmhjertig Fader, som elsker hver eneste en af os, for hos Ham er der ingen personsanseelse.

Jeg ved, at Jesus Kristus er hans Søn, vor Forløser og Frelser.

Jeg ved, at Evangeliet blev givet gennem profeten Joseph Smith, og at Præsident McKay er Herrens profet idag.

Jeg takker Herren for mit vidnesbyrd, den dyrebarste gave, Han har givet mig her på jorden.

Må alle vi Sidste Dages Helliges kvinder ransage vore sjæle og uopøhlert stræbe efter at forøge vort vidnesbyrd, vort livs kildevæld, er min bøn.

Fra det præsiderende biskopråd

Forts. fra side 87

fest havde været en stor succes. Udgifterne? Der var brugt mindre, end man plejede at bruge. I virkeligheden havde de ikke haft andre udgifter end dem til dekorationerne; forfriskningerne havde de ikke givet noget for. Faktisk hang det sådan sammen, at nogle af de unge piger havde bagt doughnuts og glaseret dem derhjemme, medens andre havde sørget for chokoladen.

"Ser du, de dekorationer var ikke særlig fine, det indrømmer jeg," fortsatte biskop Tingy, "men de unge morede sig glimrende med at få dem sat op. Jeg tror, de havde mere sjov atfænen før festen. Der var måske tyve eller tredive herhenne og arbejdede. Der var endda nogle af dine medlemmer med."

Op her er vi så ved det punkt, hvor biskoppen begynder at foretage sine undersøgelser, og hvor han opdagede, at den anden fest ikke blot var

arrangeret for de unge, men af de voksne. De havde haft voksne med i deres planlægningskomité, men disse ældre ledere var kun til stede som rådgivende konsulenter. De havde fået specielt pålæg om ikke at blande sig i de unges arbejde.

Han var forbavset over at høre, at de fleste af bestemmelserne — samt alt ansvar og alle opgaver — var blevet overtaget og udført af de unge ledere selv.

"En helt anden ting er," sagde den smilende biskop, "at vi oprindeligt havde tænkt os at holde festen en uge tidligere, men det frarådede de unge os. De gav til grund, at skolen havde en række terminsprøver den følgende uge, og så regnede de med, at de fleste ville bruge den påtænkte weekend til at læse i. Det var dem, der bestemte, at det skulle være den følgende fredag, hvor alle ville være opglatte til at fejre afslutningen på prøverne — og de havde ret. Jeg blev meget overrasket, da jeg hørte, at I havde valgt ugen før."

Men broder Tingy gik videre. Han var meget lykkelig for den nye "Wardets aronske Præstedømmes Ungdomsaktivitetskomité", for — forklarede han — det var den gruppe, som først og fremmest havde planlagt festen.

"Ved du hvad? Da en af de voksne foreslog, at vi inviterede de unge ægtepar sammen med teenagerne, peb ungerne ad idéen. Sekretæren for Præsternes Kvorum forklarede os lige ud, hvad det ville medføre. Han sagde, at hvis vi ønskede den fuldkomne succes, skulle vi begrænse festen til teenagerne. Og han fik virkelig ret." Biskoppen smilede bredt, idet han overbevisende gik videre:

"Du forstår, jeg var virkelig stolt af, at han sådan havde talt rent ud af posen og havde forklaret os, hvad der ville gavne de unge bedst set fra deres synspunkt. Der bliver en storartet leder af ham engang ... tænkt dig, jeg kan ikke erindre, at jeg nogen sinde har set hans familie i kirken. Ja, min ven, jeg kunne ikke være mere tilfreds med vore unge mennesker. Vi må absolut have den bedste gruppe i Kirken!"

SONDAGSSKOLE

Små børn elsker at lære, de elsker at undersøge, at udforske og opdage. Vejled dem i at lære om verdens vidundere hver uge når . . .

Deres hænder lister sig ind i dine

AF ADIE J. GILMORE

Det er en udfordring til lærere, der underviser små børn, at der kan påvises en usædvanlig kombination af tre egenskaber, der er særligt betydningsfulde ved undervisning: Interesse, modtagelighed og opmærksomhedens rækkevidde. Det findes normalt hos alle små børn i varierende grad.

Interesse og modtagelighed er tilstede. Det synes at være medfødt — klar til at udfolde sig, medens derimod intensiv opmærksomhed kommer langt bagefter. Den er forbløffende kort. Udfordringen er konstant at opbygge og forøge den.

Hvordan kan lærere virke på disse betingelser? Hvordan kan de gøre Søndagsskolen til en oplevelse, der giver fred, lykke, tilbedelse og belæring?

Lærere finder mange svar ved at sætte sig ind i børnenes verden. De ser på barnets verden gennem dets øjne og kender dets interesser og sysler. Lad os, for at udnytte denne viden, se på børnene i virksomhed. Børnenes Verden

Små børns verden er eventyrlig og spændende. For dem er den fyldt med vidundere. Den er et sted og en tid til at undersøge, at gå på opdagelse og afsløre. Overraskelser, spænding og begejstring, førstegangs-erfaringer kommer i hurtig rækkefølge.

Interessen er spontan, modtageligheden konstant. De er besjælede af stærke følelser og ønsker om at vide, at se, at handle, at øje og deltage i alt hvad der foregår omkring dem. Her er skuepladsen for at lære.

Fra naturens hånd er børn individualister i deres opførsel. De løber, hopper, ruller rundt, puffer, skubber og klatrer. Den naturlige trang til bevægelse er næsten konstant.

Det er børn i et betydningsfuldt afsnit af deres tilværelse. Viden om og forståelse af dem er yderst vigtig, når det skal afgøres, hvordan man

planlægger lektier og den undervisning, der vil være mest effektiv. Forberedelse til at undervise

Det første man bør gøre for at forberede sig til at undervise, er at bede om vejledning og inspiration. Frelseren sagde:

"Lær flittigt, og min nåde skal ledesage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i Evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå." (Lære og Pagter 88:78)

Opstil og brug en lektieplan. Lad Dem lede af fortættelserne fra dette skriftsted. Overvej hvad børnene trænger til, og hvad lektionen kan give dem.

Opmærksomhedens rækkevidde.

Normalt er intensiv opmærksomhed meget kort hos små børn. Fra undersøgelser foretaget på Iowa Stats Universitet, lærer vi at evnen til at være opmærksom og vedligeholde denne opmærksomhed kommer inde fra — ikke fra omgivelserne. Evnen til at samle hele sin opmærksomhed tiltager med alder og erfaring. Børn indstilles gradvis til længere tidsperioder, hvor de må være opmærksomme og lytte efter. Præsident Hugh B. Brown har engang sagt: "Herren tager altid mennesker som de er, derefter leder han dem gradvis frem til det, han ønsker de skal være." Tilegnelse af kundskaber vil gå hurtigere ved tålmodighed, forståelse og en interesseret holdning fra de voksnes side. Som en hjælp til at bevare og styrke opmærksomheden fra klassen kan følgende forslag måske være til nytte.

1. Sørg for alle nødvendige ting.
  - a) Skab et indbydende, venligt klima i klassen, vær afslappet.
  - b) Sørg for behagelige siddepladser og nødvendige remedier.

- c) Undgå for mange i klassen. Hold Dem til små klasser. 10—12 børn.
  - d) Vær sikker på at alle kan se og høre, hvad der foregår.
  - e) Del tiden ligeligt mellem at sidde stille, høre efter og foretage sig noget.
  - f) Vær opmærksom på rastløshed, træthed eller mulig sygdom.
  - g) Lyt til børns kommentarer, besvar deres spørgsmål og opmuntre dem til samtale.
  - h) Sørg for korte aktiviteter om nødvendigt, (et digt, en sang eller stående hvileøvelse). Fortsæt derpå med lektionen.
- i) Løvendegør finger-lege — lad børnene hoppe som harer, flyve som fugle, etc. som læreren illustrerer det med fingrene.
  - j) Deltag om muligt i Søndagsskoleprogram med 2½ minuts taler og nadververs.
  - k) Forsøg til afveksling, hvis børnene er urolige, med "stilleleg", indført af Clare S. Mathews, leder af Memorial Sygeplejeskole, New York. Når børn bliver støjende, får hun dem til at være rolige og beder hver tænke på, hvor stille der kan være. Samlede i en rundkreds siger hver efter tur ganske stille: Så stille som sneen falder, Så stille som sneen smelter, Så stille som guldfisk svømmer, Så stille som en hare hopper, Så stille som en kattekilling går. Sommetider kan det forandres til: Så stille som under nadvermødet, Så stille som når der holdes bøn, Så stille som ved nadverens udledning.
  2. Anvend forskellige måder til fremstille lektionen på.
    - a) Historie-fortællen, samtale.
    - b) Flonelstavle
    - c) Sort tavle

d) Sandkasse

e) Rilletavle med figurer

f) Lysbilleder, etc.

3. Visuelle hjælpemidler
Udvælg dem omhyggeligt. De forøger og understøtter fremstillingen af lektieemnerne. Det rigtige til rette tid kan være en værdifuld hjælp i undervisningen.

a) Billeder — fra kursus-billedpakken, grenens bibliotek, og private samlinger. Bliver der brugt små billeder, så klæb dem på karton.

b) Genstande — sten, sand, strand-skaller, frugter, nødder, blomster, føde. Bruges når man studerer "Den skønne verden", "Føde der er sund for os" o.s.v. Brug "overraskelses-pakker".

e) Mennesker — en moder med sit barn — ved lektion om familie, småbørn o.s.v. Grenspræsidenten eller andre af Kirkens ledere.

d) Små levende dyr — fortrinsvis fremskaffet af læreren — en guldfisk, en lille skildpadde, en fugl i bur, en kattekilling, en hundehvalp, etc.; anvend når der undervises om naturen, venlighed og pasning af dyr.

e) Figurer visende familielivet — af gummi, træ eller plastik.

f) Figurer af bager, skorstensfejer, postbud, soldat, og andre.

Det er nogle få; find andre usædvanlige ting der skaber interesse. Bring ikke uorden i tingene! Brug kun de rigtige.

Brug digte med passende billeder for at fremelske glæden ved rytmen. Brug sange og dramatiser versene.

Barndommen er en vigtig udviklingsperiode i livet — en tid til at virke og lære. Udnyt undervisningstiden når den er der! Smed mens jernet er varmt!

Øvelsessang

"Vær velkommen, søndag morgen..."; tekst: R. B. Baird; musik: Ebenezer Beesley, Nr. 88 i Den blå Sangbog.

Robert Bell Baird blev født i Glasgow, Skotland, i 1855. Han kom til Amerika, bosatte sig i Willard, Utah, omkring år 1863. Ikke lang tid derefter kom Evan Stephens, forfatter og komponist til mange andre Sidste Dages Helliges sange, også til at bo i Willard. De to unge mænd kendte uden tvivl hinanden godt, for det var der, Evan Stephens begyndte sin store karriere inden for musikken, og broder Baird var leder af Willard wards kor.

Ebenezer Beesley blev født i Oxfordshire, England, i 1840. Han emigrerede til Utah i 1859. Han var senere dirigent for Salt Lake Tabernakelkoret i over ni år.

Vi har her en gammel sang fra vor søndagsskoles første dage, da kun børnene var tilstede, og da nadveren ikke hørte med til dette møde.

Tekstens indhold er den, at vi synger med glæde for hinanden, at vi byder hinanden velkommen til det bedste af alle steder at være en søndag morgen. Selv om ordene ikke er henvendt direkte til vor himmelske Fader, kan vi alligevel minde hinanden om, at vi synger dem i Herrens nærværelse, i Hans hus til gudstjeneste og på Hans hellige dag.

Her er Salmistens ord anvendelige: "Råb af fryd for Herren, al jorden,

tjener Herren med glæde, kom for hans åsyn med sang!" (Salme 100: 1—2, King James). "Lad de hellige juble med ære, lad dem synge højt . . ." (Salme 149:5, King James).

Til korleder og organist

Analysen af denne musik drager nogle interessante træk frem i lyset. Den blev skrevet som en duet mellem drenge og piper — for drenge, hvis stemmer endnu ikke er i overgang. Den er ikke beregnet til førstestemmig sang for kor, heller ikke til førstestemmig forsamlingsang.

Lad først og fremmest aldrig en mand synges en altstemme; for en altstemme, der synges en oktav for lavt, lyder ubehageligt, det er i hvert fald ikke musikalsk. Det vil altså sige, at alle mænd skal synges enten melodien eller bassen, og det sidste er fuldstændig uinteressant og kedeligt. Altstemmen er altså kun anvendelig til damestemmer.

Dernæst lægger man mærke til, at melodien ligger temmelig højt, i virkeligheden alt for højt til vore dages højstemte orgler og klaverer. Den bør derfor transponeres ned til C-dur. Det er en vidunderlig opgave for organisterne. Resultatet er vel værd deres anstrengelser.

For det tredje kan man, hvis man virkelig er ivrig efter at opnå denne

"hellige kraft" i klangen, lade alle mændene synges melodien sammen med sopranoerne. Alle de store komponister har forstået at praktisere dette princip, når de ville udtrykke deres bedste følelser. Når Tschajkovsky skabte sine kraftigste klange, holdt han melodien "svævende" ved at lade 2. violinerne "synges" den, lade 1. violinerne spille den en oktav højere og celloerne en oktav lavere. Dette at lade melodien "synges" i tre oktaver giver en fyldig virkning. I blæseorkestre lader man ikke blot melodien synges af klarinetter og trompeter som sopranoer, men man forstærker den også tit med et eufonium og sommetider også med basuner en oktav lavere. Resultatet er overordentlig smukt.

I vore dage foretrækker damerne allevegne at synges dæmpet ligesom hin yndige kvinde, Annie Laurie, hvis stemme var sagte og lav. Sådanne milde stemmer er ikke tilstrækkeligt fyldige til en typisk sopranmelodi.

Hvis man derfor ønsker at opnå virkelig kraft i afsyngelsen af denne sang, så syng den i C-dur og lad alle synges melodien. Lad orglet føre med harmonierne. Der er styrke i unison sang, og med hensyn til kraft i fællessangen så opnås den, når man synger enstemmigt i oktaver.

Alexander Schreiner

NADVERVERS FOR JUNI

Senior-Søndagsskolen

"Og ældsten eller præsten skal velsigne det." L. & P. 20:76.

Junior-Søndagsskolen

"Jesus sagde: Fred efterlader jeg jer . . ." Joh. 14:27.

Kor-recitation

Og derefter så jeg en engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. Åbenbaring 14:6.

Melvin W. Dunn

En pædagog betragter tempelægteskaber

Forts. fra side 83

Mange undersøgelser foretaget af sociologer afspejler den kendsgerning, at når et ægtepar har børn, finder det livet mere værdifuldt og eftertragtelssværdigt. Forældre, som giver sig selv for at hjælpe, elske og vejlede deres børn, lever et fuldyrdet liv, hvilket til gengæld bringer tilfredsstillelse i ens indre, lige som det giver en følelsesmæssig atmosfære, som er gunstig for børnenes vækst og udvikling.

6. Andre fornemme principper, som læres under tempel-ceremonien, kan blive værdifuld vejledning til et målbevidst liv og et lykkeligt ægteskab. For eks. er et fundamentalt evangelisk princip at det er vigtigt, at elske og give, begge afgørende for et fuldenst ægteskab.

Kærlighed, som er opofrende og uselvsk, er absolut nødvendig for et lykkeligt ægteskab. Denne form for kærlighed er i overensstemmelse med Kristi lære, som understreger kærlighed til dig selv, til din næste og din Gud.

Harry Stack Sullivan, en beramt psykiater, definerer kærlighed på denne måde: "Når en anden persons tilfredsstillelse eller sikkerhed bliver lige så betydningsfuld for een som ens egen tilfredsstillelse eller sikkerhed, så er tilstanden kærlighed til stede." Det afgørende i et ægte kærlighedsforhold er at kunne give sig selv, at besidde viljen til at gå mere end halvvejen til gavn og glæde for den anden person og for ægteskabet. Denne form for kærlighed er grundlaget for et lykkeligt tempelægteskab.

Dr. William C. Menninger sagde i en diskussion om kærlighedens udvikling:

"I ægteskabet — hvis det skal blive lykkeligt — må vi skifte om fra at være forelsket til at elske. At være forelsket er en smuk og vidunderlig tilstand, men den er helt selvsk. Den er egocentriske — hun (han) er sådan en vidunderlig pige (dreng), fordi hun (han) gør mig så lykkelig. Det var delvis vor første motivering, da vi blev forelskede og derefter giftede os."

"Men kærlighedens vækst og udvikling bliver virkelig karakteriseret ved modsætningen — at man elsker til trods for, at man opdager hinandens forskelligheder og den andens fejl, skuffelserne, som er uudgælelige, og nederlagene, som er hyppige."

"At skifte over fra vor første tilstand; at være forelsket, til at elske, medfører, at man i stedet for at få skal give; ja sommetider kan det føre fra at give til at give op." (5)

7. Vielse i templet er en positiv oplevelse, fordi den foreskriver målsætning, giver betydningsfuld idealisme og mening med livet. I denne usikre verden, hvor ungdommen lever under pres og er vildfaren på mange måder, er der brug for målsætning og mening med livet. Som Dr. D. B. Klein anfører i sin bog Mental Hygiene kan åndelighed og religion være som et flag på golfbanen, som viser retningen og giver vejledning til dem, som spiller på banen. Unge mennesker har behov for flag og mål til at hjælpe sig frem ad vejen. Der skal ofte træffes valg overalt. En rigtig beslutning kan ændre en persons hele liv til gavn eller skade. Åndelige formål og åndelig idealisme, som belyses og skildres i templet, opfylder de grundlæggende behov på en positiv måde.

8. Tempelvielsen bekræfter familiens helighed og ukrænkelighed. Den forsværer den opfattelse, at den enkelte familie er et kongerige for sig selv og må harnes over indtrængning, som er uberettiget og uansket. Tempelægteskabet opmuntrer dem, som indgår deri, til at glædes over og opbygge deres familie som en grundlæggende enhed i Guds Rige for tid og evighed. Ceremonien hjælper ægteparrene til at forstå og stræbe efter fuldkommenhed i menneskelige forhold — ægtemand-hustru, forældre-børn, og andre forhold. Hjemmet bliver forklaret som den private helligdom for dem, som det tilhører, og hvor det mest fortrolige sociale og menneskelige forhold kan skabes, næres og udvikles.

En SDH missionærs oplevelse i England giver et godt billede af mange af grundene til, at tempelvielser er så betydningsfulde og ønskværdige. Han blev inviteret til at overvære en almindelig bryllupsceremoni, der afholdtes i en smuk kirke med den sædvanlige musik og udsmykning. Bruden var yndig i sin hvide kniplingskjole; brudgommen var ivrig og alvorlig. Da processionen marcherede ned gennem kirkeskibet til alteret, havde alle en følelse af ærbødighed og beundring. Da præsten fortsatte med ceremonien, følte missionæren, at han her oplevede noget usædvanligt stort — indtil præsten sagde: "Med den myndighed, som jeg har, forener jeg jer sammen som mand og hustru, indtil døden skiller jer." Disse ord stak som en kniv i hans ryg. Han tænkte: "Hvad går der egentlig for sig her? Hvad betyder dette?" Han sammenlignede denne ceremoni med vielser, han havde overværet i templet: Der bliver en sådan udtalelse ikke fremsat; to mennesker, som elsker hinanden bliver forenet "for tid og evighed" af en embedsmand med magt og myndighed til at handle i Guds navn. Han indså nu tydeligere end nogensinde før, at tempelægteskab giver den mest betydningsfulde vejledning og det bedste grundlag for lykke i dette liv og i evigheden.

Fodnoter:

1. "Temple Versus Nontemple Marriage in Utah: Some Demographic Considerations," Social Science, Vol. 39, January 1964, p. 28.
2. David O. McKay, "Marriage and Divorce," The Improvement Era, Vol. 48, May 1945, pp. 238-39.
3. Richard L. Evans, "To Those Who Look Toward Marriage," The Improvement Era, Vol. 45, June 1942, p. 394.
4. John A. Widtsoe, "Does Temple Marriage Reduce Divorce?" The Improvement Era, Vol. 55, January 1952, pp. 14-15.
5. Dr. William C. Menninger, "The President Plans the Future With His Family," Enterprise, June 1958, p. 16.

Belønninger for G.U.F.-Året 1965-1966

GUF's kvindelige afdeling har i år haft den glæde at indstille 39 unge piger og 3 ledere til personlig belønning. Der noteres en lille fremgang fra sidste år, hvor der uddeltes 36 personlige belønninger. Der er grund til at være stolte over og glade for alle jer, der opfylder de krav, der ligger til grund for »Den personlige Belønning«, nemlig overværelsen af 36 Nadvermøder, Søndagskolemøder og GUF-møder, – Leve et rent Liv, – Betale fuld Tiende, – samt deltage i den årlige Tiendeopgørelse, – Efterleve Visdomsordet, – Give en åndelig Tale ved et af Kirkens møder, – Deltage i 10 Timers Tjenesteprojekt af forskellig art, – Deltage i en eller flere GUF-aktiviteter, f. eks. Road-Show med tilhørende prøver. Det er dejligt, at så mange har gennemført alt dette.

I år har vi den glæde at have en pige,

Anette Asmussen, Amager Gren, der har gjort sig fortjent til Syvende års Medalionen, idet hun har tjent den personlige belønning i 7 år. Den er kun uddelt til to piger i Danmark foruden Anette, hvilket skete sidste år. Vi ønsker dig hjertelig til lykke, Anette. Vi er meget glade over at finde en sådan trofasthed og påpasselighed blandt vore unge piger, og vi ser frem til at også andre vil gøre sig fortjent til denne hæder. Det ser ud til, at der kan blive 4 ny Medalion-tagere efter dette GUF-år.

Udover den personlige belønning har nogle af jer opnået at få tildelt belønning eller bevis for, at I har opfyldt kravene i de specielle klasser, I hver især har deltaget i i årets løb. Dertil kræves en aktiv interesseret deltagelse i klassen, en god opførelse og udførelse af mange forskellige opgaver, der går ud

på at opøve selvdisciplin, styrke karakteren og udvikle de praktiske såvel som de åndelige egenskaber.

Ingen lærerinde bør indstille klasse-medlemmer til belønninger, med mindre de virkelig har opfyldt de i klassen stillede krav, og det er en ærressag for enhver pige at opfylde kravene, for hun modtager belønningen.

Vi vil gerne opmuntre alle ledere til at arbejde for at opnå Lederes personlige Belønning, men takker i øvrigt alle gode ledere for deres indsats til gavn for pigerne og Kirken. En særlig tak retter vi til de påpasselige sekretærer, der har nedskrevet pigerens deltagelse og forskellige udførte opgaver. Uden Sekretærer – ingen belønninger.

Her ser I så resultaterne:

KØBENHAVN DISTRIKT

Nordre Gren:	Elisabeth Nordby Larsen	:	Personlig belønning nr. 4 og 2. års Mia Joy Belønning
	Marilyn Dietz	:	» » » 6 og Laurate Belønning
	Lone Toft	:	» » » 6
	Dorrit Ljungstrøm	:	» » » 8
	Birgitte Keblow Larsen	:	» » » 3
København Gren:	Kate Giesmann Lindhardt	:	» » » 1 og 1. års Bikube Belønning
	Marianne Hentzen	:	» » » 4 og 2. års Mia Joy Belønning
	Marianne Christensen	:	» » » 1 og Jun. Laurate Belønning
	Ursula Lindeberg Jensen	:	» » » 1
	Marion Jørgensen	:	» » » 1
	Jette Thomsen	:	» » » 2
	Nita Nielsen	:	Lederes Personlige Belønning nr. 1
Amager Gren	Kirsten Sussi Rasmussen	:	Personlig belønning nr. 4 og 2. års Mia Joy Belønning
	Anette Solveig Asmussen	:	» » » 7 og Laurate Belønning
	Eva Marie Larsen	:	» » » 4 og Laurate Belønning
	Birthe Rasmussen	:	Lederes Personlige Belønning nr. 1

JYLLAND DISTRIKT:

Århus Gren:	Emmy Christensen	:	Personlig belønning nr. 1 og 1. års Mia Joy Belønning
	Bodil Hjort Nielsen	:	» » » 1 og 1. års Mia Joy Belønning
	Rose-Mari Christensen	:	» » » 1 og Jun. Laurate Belønning
	Judith Christensen	:	» » » 1 og Jun. Laurate Belønning

Odense Gren:	Lillian Bohman Olesen	:	»	»	»	3 og 1. Laurate Belønning
	Lene Jenrich Hovsgaard	:	»	»	»	1 og 1. Laurate Belønning
	Ulla Lorentzen Madsen	:	»	»	»	1 og 1. Laurate Belønning
Herning Gren:	Birthe Hyldgaard	:	»	»	»	2 og 1. års Mia Joy Belønning
	Karen Lauritsen	:	»	»	»	5
	Inga Hyldgaard	:	»	»	»	6 og Laurate Belønning
Aalborg Gren:	Hanne Lind Jensen	:	»	»	»	3 og 2. års Mia Joy Belønning
	Jytte Jensen	:	»	»	»	4
	Jette Klitgaard	:	»	»	»	3
Horsens Gren:	Ella Sørensen	:	»	»	»	6
	Lissy Petersen	:	Special			Belønning
	Grete Sørensen	:	Special			Belønning
Fredericia Gren:	Birthe Blønd	:	Personlig			belønning nr. 1
	Dorrit Sølbæk	:	»	»	»	3
	Kirsten Sølbæk	:	Special			Belønning
Frederikshavn Gren:	Tove Larsen	:	Personlig			belønning nr. 1
	Henny Klausen	:	»	»	»	3
	Kirsten Klausen	:	»	»	»	3
	Alva Kristensen	:	Lederes			Personlige Belønning nr. 1
Randers Gren:	Bente Ørum Christensen *	:	Personlig			belønning nr. 3
	Gitte Markmann	:	»	»	»	3
	Inge Nygaard Andersen	:	»	»	»	3

FESTINORD

Er DU igang med FESTINORD? Det er meget senere, end du tror!!!

Hvordan går det med DANS i din gren? Vi håber, I er i fuld gang, hvis I bare er to tilstede. Har DU lært de sange, vi skal synge? Har DU prøvet at danne en kvartet eller trio med nogle kammerater? Hvordan går det med Road-Show? Eller med Sporten? Den kan du da gøre noget ved, selv om du er den eneste unge i din gren. Træn hvor som helst og når som helst. Løb, hop, kast en bold, vip i fodleddet, gør morgengymnastik; det er på høje tid at

komme i form. Det var sjovt at være med sidste år, men lad os ikke se så udkørte sportsmænd denne gang. Det er lidt sent at begynde træningen, når du er klædt om og har 15 min. inden det bliver din tur til at konkurrere. Er der nogen i din gren, der skal være med i Mannequinopvisninger? Så må de hellere tænke på at få kjolen syet færdig nu. Tab ikke vejret. Vi forlanger ikke, at et menneske skal overkomme det hele, men find de ting, du har mulighed for og prøv så ellers at sætte fut i dine kammerater. Der skulle gerne være rigtig mange aktive fra Danmark.

***Det er godt at være
tapper, når man står
over for fare eller
katastrofe eller død.***

Men at holde ud i modgang . . . at undertrykke standhaftigt ønskets og begærets drifter . . . at sætte sig værdige mål og stræbe efter dem . . . at vælge ædle idealer og efterleve dem . . . at arbejde for enhver værdifuld sag usevlisk.

DETTE KRÆVER MERE END TAPPERHED

Fysisk frygtløshed kan være fremtunget og midlertidig. Den kan have en uværdig motivering eller udførelse. Tyve og tyranner og mordere er på en måde også tapre.

Sandt moralsk mod udtrykker sig ved karakter og opdragelse, ved moralsk levevis, ved deltagelse i borgerpligter, ved en ærlig søgen efter sandheden, ved bevarelse af tro, overbevisninger og ære, ved at undgå vanære og handlemåde, som fører til selvføgt.

Ved forskellige lejligheder har J. Edgar Hoover skrevet om emnet moralsk mod og moralsk levevis, idet han som sin model bruger Sam Cowley, "det bedste eksempel på det gode, som det har været mig en glæde at kende."

Samuel Parkinson Cowley var søn af en apostel og broder til en anden. Han gjorde tjeneste som missionær på Hawaii og forblev et aktivt, opofrende medlem af kirken. Ældste Cowley sluttede sig til the Federal Bureau of Investigation i dennes barndom, blev forfremmet til overinspektør, og vandt bestandig ære for sit heltemod at sætte en stopper for to mordere — John Dillingers og "Baby Face" Nelsons — løbebane. Han døde efter en pistolkamp, hvor Nelson blev dræbt.

Ved bror Cowleys begravelse sagde en ven om ham: "Jeg har altid syntes, at hans navn skulle være Peter. Han var en virkelig klippe for dem, som kendte ham, elskede ham og stolede på ham. Han var en stille og rolig mand, som overlod den endelige beslutning til en højere magt."

Mr. Hoover har vist Samuel Cowley sin hyldest og agtelse for heltemod og for tapperhed, som indbefattede men overgik fysisk mod. Han sagde om Samuel Cowleys død: "Denne opofrelse var ikke blot en mægtig demonstration af øjeblikkeligt heltemod. Det var højdepunktet af det største af alle eventyr om moralsk mod — et sandt moralsk liv."

Tapperhed med et anstændigt formål og en rigtig motivering kan føre til heltemodig handling; uden anstændige mål og uden opdragelse kan den være farlig og ødelæggende. Moralsk mod er bestandigt, idet det er grundlaget for indvielse til pligt, loyalitet og trofasthed. Det udtrykkes ved en stærk vilje, en hjælpsom hånd, en sand tro.

Moralsk mod er mere end tapperhed.

AF MARION D. HANKS

EN STÆRK VILJE

AF ELAINE CANNON

"Skal Zions ungdom fejle i forsvaret af sandhed og ret?" Dette ofte sungne og ofte gentagne citat får fornyet betydning i en verden, hvor bevarelsen af de fysisk bedst udrustede ikke er så vigtig som bevarelsen af de moralsk bedst udrustede. At være, hvad vi burde være, når vi burde være det — at stå op og blive regnet med på rettens og sandhedens parti, det kræver virkelig moralsk mod. Det er det, som hele denne artikel handler om.

At længes inderligt efter moralsk mod, at føle behovet for det i sit liv, at værdsætte den vigtige rolle, som det spiller i den evige plan, er et almindeligt mål blandt åndeligt velopdragne unge Sidste Dages Hellige.

Hvordan får man det? Det er ikke en nyttegenstand, som kan købes.

Det er ikke en gave, som gives.

Det er en fornem egenskab, som man skal gøre sig fortjent til ved bøn, gennem uddannelse og gerninger.

Bed

- ▽ om vejledning i livet.
- ▽ om agtpågivenhed over for dig selv — dine stærke sider
- ▽ såvel som dine svagheder.
- ▽ om forståelse af selve livet og de evangeliske principper,
- ▽ som styrer det.
- ▽ om hukommelse, om vilje, om styrke til at handle.

Uddan dig

- ▽ ved at studere evangeliets principper.
- ▽ ved at sætte dig ind i korrekt omgangsform,
- ▽ fornuftige samtaleemner som et virkningsfuldt mål af forsvarsstyrke.
- ▽ ved at iagttage den omgangskreds, du har, de oplevelser, du får.
- ▽ ved med mellemrum at gøre status over de valg og afgørelser, du har truffet på din vej.

Udfør noget

- ▽ Når du har uddannet og forberedt dig og bedt om vejledning
- ▽ og styrke, så beslut dig til at GØRE noget. Nogle simple
- ▽ praktiske vink med på vej kan være nyttige, indtil moralsk
- ▽ mod bliver en vane.
- ▽ Læs skriften regelmæssigt, mere ivrigt og omhyggeligt, hvis
- ▽ du har en periode med fristelser.
- ▽ Bind en lille snor om fingeren som en praktisk påmindelse.
- ▽ Hav en lille notesbog på dig fuld af ædle, opbyggende tanker.
- ▽ Noter dine egne tanker ned.
- ▽ Lær et virkningsfuldt vers, citat eller skriftsted udenad for at
- ▽ fremsige det for dig selv; lav en samling af dem!
- ▽ Stol ikke på, at du selv eller nogen anden er fuldkommen,
- ▽ hævet over synd.

BØRNENES SIDER

FORTÆLLEREN

AF KATHRYN FRANKS

Inde i den stråtekte hytte, som var lavet af soltørrede lersten og som moderen brugte til oplagsskur for mælk, pudsede Matula rapt de lystmalede lerkrugger.

"Bare dagen dog ville skynde sig at gå," tænkte Matula længselsfuldt, "for så vil fortælleren være nede på landsbyens torv."

I Indien er det skik for fortælleren at komme en gang om året til landsbyen og hygge sig på en skammel under et banyan-træ. Der, på byens torv, slår han på sin tromme, for at kalde landsbyens beboere til sig.

Dette er tegnet på, at det er tid for ham at begynde sine historier.

Da Matulas mor kom gennem døren, bærende på en lille kande mælk, syntes hun at gæste sin datters tanker.

"Jeg er mest spændt på at høre historien om Ramayana, den gamle Inder," fortalte Matula sin mor. "Det er min yndlingshistorie. Jeg kan dårligt vente med at høre historien om dronningen af Jhansi, som anførte en hær i kamp."

Hendes mor hældte den friske hvide gedemælk i en af de polerede lerkrugger. "Jeg håber at Krishma vil være hjemme fra markerne med sin vandbøffel," sagde hendes mor. "Det er den del af vort lands historie, som din bror holder mest af. Han ville ikke ønske at gå glip af den."

Da hendes mor bar den tomme kande væk fra hytten, forestillede Matula sig, hvorledes det ville blive efter i aften. I alle de dage som kommer, tænkte hun lykkeligt for sig selv, vil jeg være i stand til at fortælle historierne igen og igen i mine egne tanker.

Midt på dagen fejdede Matula den lukkede gård, der omgav familiens tre lerhytter. Hun var glad, da hun mærkede solen stikke hende direkte oven i hovedet på hendes flettede hår. Nu var halvdelen af dagen gået.

"Hvis jeg går tidligt hen til torvet," tænkte hun, "kunne jeg måske få en plads tæt ved fortællerens fødder. At

gå glip af et eneste ord af hans spændende historier ville være det samme som at tabe et helt stykke af mors dejlige mango-kage og hunden snappede det. Ordene ville ligesom kagen være tabt for altid."

Til sidst bemærkede Matula med begejstring, at solen kastede lange skygger tværs over gårdspladsen, og det var på tide at hjælpe moderen med aftensmaden.

"Din far og jeg vil tage ud på markerne," sagde hendes mor, da de var færdige med at spise. "Vær rar at vande og fodre gederne efter at vi er gået. Stil noget vand ud, når Krishma kommer hjem fra rismarkerne med sin vandbøffel og giv bøflen lidt korn. Krishma vil være træt. Efter at Krishma har spist, skal han bringe den fyldte mælkekrugke til onkels hus. Så kan han gå hen til torvet. Senere vil din far og jeg tage hen til torvet, og vi vil følges ad hjem allesammen."

Så snart hun hørte sin brors fodtrin på gårdspladsen, skyndte hun sig at sætte en portion fisk i karri frem og to hvedekager med en lille kande mælk.

"Den vandbøffel er et omflakkende bæst," fortalte Krishma Matula, da han begyndte at spise. "Den er medgørlig på marken, men dens sjæl længes tilbage til dens gamle hjem i Matar."

"Den har dejlige minder fra landsbyen Matar, hvor vi købte ham fra," svarede Matula. "Den vil være den hurtigste bøffel ved høst-kapløbet om et par måneder," tilføjede hun.

"Det dyr," sagde hendes bror, "ville ikke stå stille længe nok til at nogen kunne anbringe en sejrskrans om dens hals."

Hans måltid var færdigt, og Krishma løb hen til mælkehuset, og med mælkekrugken under armen forsvandt han ud af syne.

Med hurtige hænder vaskede Matula skålene op som Krishma havde spist af og satte dem til side.

Nu var hun klar til at fare ud og fodre dyrene, og så ville hun være på vej til byens torv.

Sædvanligvis plejede Matula at finde vandbøflen ved husets kølige side, hvor den hvilede ud efter dagens arbejde på markene.

Ængsteligt søgte hun rundt omkring alle de tre lerhytter. De to geder muntrede sig i gården, og dværghønsene klukkede og skrabede den hårde jord, men bøflen var forsvundet.

Matula vidste, at hun ikke kunne tillade bøflen at strejfe om, da den så ikke ville være der til morgendagens arbejde. Ude af sig selv skyndte hun sig søgende ud og ind af de nærliggende gårdspladser — ikke en skygge af dens klodsede, grå ryg var at se.

Matulas hjerte sank, og hun kæmpede for at holde tårene tilbage. Det var tid for fortælleren at slå på sin tromme, og nu måtte hun finde denne drillesyge okse!

"Hvis den bare var noget langsommere," hulkede hun, da hun kom til korsvejen, "men hvor hurtigt ville den galopere, når først den blev ophidset?"

Støvet sved i hendes øjne, da hun standsede og så hen ad den smalle jordvej, der førte til landsbyen Matar. Først var hun ikke sikker, men der var ingen tvivl. I det fjerne var der noget, der rørte sig langs vejsiden. Det var svært at se, da skikkelsen var halvt skjult i det tætte, tørre græs.

Pludselig løb Matula ned ad vejen, så hurtigt hendes fødder kunne bære hende, med sin lange nederdel flagrende vildt om de brune ben.

Da hun kom nærmere, så Matula skikkelsen bevæge sig, og med det samme vidste hun, at det ikke var bøflen men en mand, der lå udstrakt ved den støvede vejside.

Andeløs af at løbe nåede Matula hen til ham. Manden var gammel, tynd og trætt.

"Kom," sagde Matula venligt og rakte sin hånd ud. "Jeg vil hjælpe Dem hen til vores gård. Der kan De få noget at drikke og hvile Dem, før De går videre."

Matula mindedes ikke at have set manden før i landsbyen. Han måtte have rejst langt uden at spise.

Så snart de nåede gårdspladsen, løb Matula afsted for at hente gedekindsskamlen, som den rejsende kunne hvile sig på. Hun satte den ved husets køligste side. Hun for ind og hældte et glas mælk op. Hendes hånd rystede og hun spildte noget af den kostbare mælk. Hun græd, da hun kom indenfor, for hun var sikker på, at trommen for længe siden havde lydt fra landsbyens torv.

Da den gamle mand var færdig med at drikke, løftede han hånden og børstede støvet af sin pande. Et svagt smil viste sig på hans ansigt, da han rakte Matula koppen. "Dhanwad" (tak), sagde han.

Matula spekulerede på, hvad hun nu skulle gøre. Hun besluttede sig til at forlade den fremmede og gå ud for at finde Krishna og fortælle ham om bøflen. Før hun nåede at forklare den fremmede det, løb Krishna ind i gården.

Hurtigt fortalte Matula ham om bøflen og spurgte ham, om han havde set fortælleren.

"Det hvileløse dyr," skældte Krishna. "Jeg vil lede efter ham. Torvet er fyldt," tilføjede han, "men der er ingen fortæller. Folk venter at se ham komme henad vejen hvad øjeblik det skal være."

"Mine kære børn," sagde den gamle mand, idet han åbnede øjnene, "jeg er fortælleren . . . oven i købet en gammel en. Måske for gammel til at rejse fra landsby til landsby."

Matula trådte forbløffet tilbage. Ja, stemmen var gammel, men den var blød og bemærkelsesværdig klar. Det var i sandhed stemmen fra én, der kunne digte spændende eventyr.

"Jeg vil løbe til landsbyen og fortælle de andre, at De er her. De kunne fortælle Deres historier her," forklarede Krishma. "Jeg vil komme tilbage efter at jeg har fundet den omflakkende okse!"

Længe efter at Krishma havde fundet sin vandbøffel og var vendt tilbage med den, og dyret var sunket ned på sine knudrede gamle ben på den kolde lerbord for natten, sad fortælleren på gedeskindsskamlen og fortalte sine historier.

Gederne bevægede sig bag husene i mørket, men menneskene, der lyttede til historierne, hørte dem ikke.

Matula syntes at historierne var mere spændende end hun nogensinde havde forestillet sig.

Senere, efter at landsbyens beboere var strømmet ud fra gårdspladsen i den stille nat, insisterede Matulas forældre på, at den gamle fortæller skulle sove på gården resten af natten.

Mange timer efter at Matulas familie var faldet i tryk søvn på måtterne ved siden af hende, var hun stadig vågen og tænkte på historierne.

Altid, tænkte hun, vil jeg huske dem, selvom jeg ikke kan skrive dem ned. En dag vil jeg fortælle dem til mine børn og så til deres børn. Så spekulerede hun, smilte for sig selv, "jeg vil tilføje min egen historie om den aften jeg fandt den trætte fremmede ved vejsiden. Det vil være den allermest spændende slutning."

Mor gav mig problemer

Forts. fra side 85

din kone. Jeg vil gerne have, at du holder op med at lægge beslag på min kone hele tiden. Jeg kunne godt tænke mig at have min kone for mig selv engang imellem."

"Far," råbte mor, idet hun forsøgte at stoppe ham.

Men far fortsatte uhindret. Han henvendte sig til mor: "Nancy har ret til at være midtpunkt i sit eget hjem," sagde han. Idet han kastede et betydende blik på mor, sagde han med eftertryk: "Enhver kvinde ønsker selv at passe sit eget hjem sammen med sin egen mand, hvis hun er en normal kvinde."

Mor fangede den. Hun blev rød i ansigtet.

Efter at far og mor var gået, var Bill meget takkefuld. Jeg kunne ikke gætte, hvad han tænkte på.

Endelig, da vi var ved at gøre os klar til at gå i seng, lagde Bill armene om mig.

"Din far er en gæv karl," sagde han. "Jeg har aldrig været klar over, at jeg lagde så meget beslag på din mor. Jeg er glad for, at han irrettesatte mig. Sådan noget kunne jo være blevet årsag til gnidninger imellem os, hvis vi ikke var kommet til en forståelse. Og hvor er det vidunderligt, at han føler så meget for sin kone, efter at de har været gift så mange år. Sådan vil jeg også ønske, at det må gå os."

Jeg sagde ikke et ord. Somme tider er ord overflødige.

Den bedste medicin for vore egne sorger er bestræbelsen for at læge andres. Hvor svære vore personlige prøvelser end kan være så vil vi glemme vor protest mod livet og mod Gud, hvis vi stadig vil give os selv i bestræbelse for at gøre livet lysere og bringe trøst og velsignelse til andre. —

Philip Moxom

Miguel Bats leder hjemmeeftenen med sin familie i Totonicapans bjergegn. Han er præsident for den lamanitiske gren.

Præsident Fidel Cujuj, Patzicia gren, underviser Præstedemets medlemmer i den nye kirkebygning, der rummer 250 medlemmer.

Programmet for indianerne i Guatemala

Lehi, Mormon og Moroni's efterkommere i Guatemala, "Landet med evigt forår", undervises nu i Evangeliet under Guatemala-Indianerprogrammet på to hoveddialekter.

Otte missionærer er beskikket til at arbejde i byen Totonicapan i bjergene i det vestlige Guatemala, centret for Quiche-sprog-programmet. Eftersom sproget ikke er et skriftsprog, sker meget af undervisningen mundtligt.

Missionærerne er imidlertid efter et bestemt system ved at skabe midlerne til formel oplæring i Quiche-sproget. En af deres første opgaver var at oversætte deres eget henvisningsleksikon. De har også udarbejdet en special-læsebog i sproget til brug for deres efterfølgere.

Bemærkelsesværdige er også flere af Kirkens programmer, især det for familieaftenen. På jordgulvene i de simple hytter i Guatemalas højland samler de lamanitiske præstedømmebærere hver uge familierne for at undervise dem om de principper, der forkyndes overalt i Kirken — blot i andre omgivelser.

Familieaftenen og hjemmeundervisningsplanerne i Kirken blev genstand for offentlig opmærksomhed gennem artikler i Guatemalas to største avi-

ser: La Prensa Libre og El Imparcial. El Imparcial skrev: "I sin meddelelse om en ny plan for hjemmeundervisning pegede præsident Eudine Fala-bella, lederen for 5000 mormoner i hovedstaden, på den måde, hvorpå ethvert forældrepar i Guatemala burde undervise deres børn."

Artiklen omtalte familiehjemmeeftens lektiehæfte, som findes på spansk, de ugentlige familieaftenprogrammer og de mange gavnlige lærdomme, der gives børnene.

"På denne måde søger Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige at sikre samfundets grundvold: familien," sagde artiklen.

Hjemmeundervisningsprogrammet begyndte i Guatemala-distriktet i januar 1965. Siden da er anvendelsen af det blandt Kirkens medlemmer blevet stærkt udvidet. Torsdag er sat til side som familiehjemmeeften, og det er nu blevet tradition i missionens seks distrikter.

Anvendelsen af dette program i Guatemala-El Salvador-missionen — og dets succes — er endnu et bevis på at Kirkens program kan anvendes overalt i verden.

Patzicia, en lille by på sletterne i det centrale af Guatemala, er hovedkvar-

ter for det andet hoveddistrikt for Indianerprogrammet. Det sprog, der kendetegner dette område, kaldes Cakchiquel. Missionærerne i dette distrikt står op kl. 4:30 om morgenen for at tale med de mænd, som tager tidligt af sted til arbejdet i markerne. Grenen i Patzicia er en af de bedst virkende i missionen. Den smukke, moderne kirkebygning blev indviet af ældste Marion G. Romney af De Tolvs Råd i 1964. Møderne foregår på Cakchiquel. Hvert medlem af grenen bærer sin typiske indianerdragt. De fleste kan hverken læse eller skrive, men alligevel ligger deres mødeprocent og tiendebetaling meget højt.

Guatemala er et frodigt, grønt område, en lille republik i den nordligste del af den lille landtunge, der kaldes Mellemamerika.

Fra den 18 etager høje terrasse i Tikal-ruinerne dybt inde i Peten-junglen, til de massive monolitter (søjler) eller kalendersten i Quirigua i nærheden af Honduras grænse, findes i hundredevis af tavse vidner om en svunden civilisation.

I modsætning til den moderne, hurtigt voksende Guatemala City ser man de hundreder af små indianske lands-

Forts. på 3 dække side

Formålet med livet

I den foregående lektie diskuterede vi "Hvem er jeg?" Vi kom til den slutning, at vi er Gud den Evige Faders bogstavelige sønner og døtre, og at vi er blevet identificeret endog fra før denne verdens grundvold. Vi fik navn og blev organiseret i familier (Efes 3:14, 15), før vi blev født.

I denne måned skal vi diskutere formålet med livet. Når vi anerkender skriften må vi også anerkende den sandhed, at Gud organiserede jorden og alt hvad der findes på den. Salmisten skrev: "Herrens er jorden og dens fylde, jorderig og de, som bor derpå; thi han har grundlagt den på have, grundfæstet den på strømme." (Salm 24:1—2). Og atter læser vi i den 100. Salm: "Kend, at Herren er Gud! Han skabte os, vi er hans, hans folk og den hjord, han vogter." (Salm. 100:3). Hvis vor Fader i Himlen der-

for virkelig organiserede verden og alt hvad der findes i den, er det rimeligt, bibelsk og sandt, at Gud kendte begyndelsen fra enden. (Es. 46:9 til 10).

Da Moses var på det hellige bjerg sammen med Gud, sagde Herren: "Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39). Det er vor Skabers ønske og håb, at alle hans børn skal blive frelst og komme til kundskab om sandheden (1. Tim. 2:4). Det var med selve dette formål, at Jesus Kristus kom ind i verden og ofrede sit liv. Da Jesus vandrede på jorden i Jerusalem, sagde han: "Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham." (Joh. 3:16—17).

Vi fik det privilegium at komme til jorden, for at vi kunne få lejlighed til at påtage os et legeme af kød og ben, så at vi, gennem øns retskaffen levevis, kunne blive ligesom vor Fader i Himlen. (L. & P. 88:15—22). Et andet formål ved jordelivet var at give os den uvurderlige udvikling at vandre med tro. Med andre ord skal vi prøve os selv. Dette blev udtalt i et meget forståeligt sprog til vor Fader Abraham, da Herren sagde til ham før verdens grundlæggelse, at han, Herren, "vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem." (Abraham 3:25).

Forfatteren til Brevet til Hebræerne siger, at de retfærdige skal leve ved tro, og at hvis de gør det, vil det være til sjælnens frelse. (Heb. 10:38—39).

Hvis derfor Gud, således som skriften fortæller os og den Helligånd åbenbaring bærer vidne om til vor sjæl, har skabt sine børn, dannet og organiseret jorden, så de kan bo på den, og sørgt for måder og midler til at vi kan vende tilbage til Hans nærhed, må der være et guddommeligt formål med alt hvad der sker i livet.

For at vi kan finde vej tilbage til Hans nærhed må der være love og ordnancer, som vor Fader ville give

os som en sikker vejledning og bane. Disse ordnancer må gives således at de binder os til Ham for evigt. Vi ved, at vi skal vandre ved tro i dette dødelige liv. Efter at have fået den nødvendige tro må der være nogle tegn eller gerninger, hvormed vi kan vise vor Skaber, at vi er villige til at vandre på Hans stier og holde Hans befalinger. De bindende principper bliver kaldt Jesu Kristi evangeliums ordnancer.

Jesus Kristus selv sagde, at hvis et menneske skulle blive frelst i Gud vor Evige Faders nærhed, må han døbes med vand og ånd. Thi uden dette, sagde Mesteren, kan han ikke komme ind i Guds Rige. (Johs. 3:3—6). Der er andre vigtige ordnancer, som vi behøver, der vil binde os til vor Fader i Himlen og hjælpe os til at finde vor vej tilbage til Ham. Det er nødvendigt, at brødre i Kirken lever værdigt, så de kan blive ordineret i Det melkisedekske Præstedømme. Herren sagde til Profeten Joseph Smith, at uden dette præstedømme og de ordnancer, der er forbundet med det, det vil sige med præstedømmet, kan intet menneske se Guds, ja, Faderens åsyn og leve. (L. & P. 88:19—23).

Vi ser således, at det hellige præstedømmes ordnancer, således som de administreres i Herrens tempel, er nødvendige for os, hvis vi skal bindes til vor Fader i Himlen og indgå i Hans celestiale rige. Men hvis de er vigtige for os, er de vigtige for vor familie, vore kære og vore venner. Gud har sørgt for, at vi, efterhånden som vi får evangeliets ånd og forståelse, og det gennemtrængner vort liv, gennem kærlighed og tro kan sørge for de samme bindende ordnancer for dem af vore kære, som er gået fra denne jordiske sfære, for de er stadig levende sjæle i Guds øjne og behøver de samme ordnancer og sandheder som vi behøver, hvis de skal modtage de samme velsignelser og få tilstået evigt liv. Med Profeten Joseph Smiths ord sagde han: "Hvis vi har magt til at besegle på jorden og i himlen, burde vi være vise og kloge. Det første I gør, gå hen her på jorden og besegl Jeres sønner og døtre til Jer og jer selv til Jeres fædre i evig herlighed." (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, p. 410).

Kirken Går Fremad

NY ASSISTENT TIL MISSIONSPRÆSIDENTEN

Den 30. januar er ældste **Richard Lynn Carlquist** blevet kaldet som assistent til missionspræsident **Don L. Christensen**.

Ældste Carlquist er født den 13. juli 1945 i Salt Lake City, Utah, som søn af Mr. og Mrs. Richard Carlquist, nu Draper, Utah. Han kom til Danmark den 13. oktober 1964 og har arbejdet i Valby, Brønshøj, Aalborg, Hobro, Randers, Viborg, Roskilde, Århus, Hørsholm og Fredericia, indtil han blev kaldet til sit nu-værende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Carlquist i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

NYT INFORMATIONSPROGRAM

Som I alle ved, er det ofte svært at få nogen til at høre noget om Kirken. Denne vanskelighed er ikke på grund af, hvad vi tror på eller hvad vi står for, men mange gange resultatet af et tidligere vrangindtryk. For at korrigere disse misforståelser og oparbejde Kirkens ry, er vi ved at arbejde på et nyt informations-program. Dette går ud på at gøre Kirkens ry og navn så kendt som muligt i form af god omtale. Vi ved, at danske aviser ikke er særlig begejstrede for at trykke religiøst stof, særdeles ikke når det drejer sig om de mindre kendte trossamfund. Lad os derfor give dem anledning til at skrive noget fordelagtigt om os. Dette kan vi gøre ved at holde øjnene åbne for muligheder for at arrangere udstillinger, forevise lysbilleder og film, holde foredrag om Kirken, lave aktiviteter, der vil være af offentlig interesse etc. For at korrelere vore bestræbelser og viderebringe interessante begivenheder til aviserne, beder vi jer kontakte missionskontoret og give os oplysninger. På forhånd tak for hjælpen.

INFORMATIONSTJENESTEN

PRIMARY

»Trappen til varig glæde«

Ja, hvem af Primary-funktionærerne husker ikke dette program, der blev demonstreret for dem ved konferencen i januar i både Århus og København?

Vi bringer her et enkelt billede fra en af demonstrationerne.

Dette program var virkelig en åndelig oplevelse, og vi håber at alle grene er godt i gang med forberedelserne til Primary familieaften, så alle forældre kan få lejlighed til at se dette vidunderlige program, og samtidig få mere kundskab om hele Primary-programmet.

Anni Corfitzen Nielsen,
Primary Hovedbestyrelse.

NYE GRENSPRÆSIDENTSKABER

Følgende nye grenspræsidentskaber er blevet indsat i den danske mission:
Odense: 5. februar:

Grenspræsident: Ældste **Lee G. Noorda.**

1. rådgiver: Broder **Jørgen Johannes Larsen.**

2. rådgiver: Broder **Preben Olesen.**

København Nordre Gren: 12. februar:
Grenspræsident: Broder **Hans Bille-skov Jansen.**

1. rådgiver: Broder **Mogens Witten-dorff Andersen.**

2. rådgiver: Broder **Gary Larsen.**

VELSIGNELSER:

København Nordre Gren: 5. juni 1966:

Harry Albertsens og Tove Hesselballe Albertsens søn, **Dennis Albertsen,** vel-signet af sin fader.

DØDSFALD:

NORDSJÆLLAND GREN:

Den 11. februar døde efter lang tids svær sygdom broder **Ragnar Herbert Brun,** knap 60 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej i København den 16. februar. Æret være broder Bruns minde!

EN DEJLIG DAGS ARBEJDE

Hvad er dit indtryk af den ideelle danske missionær? De fleste af os vil sandsynligvis svare: »En ung mand, pænt klædt og altid med et pænt sæt tøj og slips på«. Dette billede af den danske missionær blev ændret lidt lørdag den 21. januar, da omkring 70 af vore missionærer fra hele Sjælland i forbindelse med Medlem-Missionær-

konferencen fandt deres næsten ubrugte arbejdstøj frem og begav sig til byggepladsen, hvor den nye kirke bygges på Maglegårds Allé i Søborg. I tre timer summede byggepladsen af de 70 arbejdere, som stormede rundt, ryddede op, arbejdede på den nye bygning og havde en dejlig tid med bogstavelig talt at bygge Riget op.

Umiddelbart efter arbejdet deltog missionærerne i en god basketball-

kamp i Søborg Gymnasiums gymnastiksal, arrangeret og planlagt af Ældsternes Kvorum under ledelse af broder Flemming Hall.

Resultatet af dagens anstrengelser var en formiddags dejligt arbejde fra missionærernes side, og 210 arbejdstimer til gavn for fuldendelsen af vor nye kirkebygning i Søborg. En særlig tak til medlemmerne og missionærerne!

Missionspræsidentskabet.

MISSIONÆRFORFLYTTelser:

20. januar:

Lloyd Harrison fra Nakskov til Sønderborg.

Joseph Roberts fra Sønderborg til Viborg.

Stephen Woodbury fra Viborg til Kolding.

30. januar:

Jim Telford fra Birkerød til Esbjerg.

Don Nielson fra Esbjerg til Århus.

Michael Terry fra Århus til Fredericia.

Lynn Carlquist fra Fredericia til missionskontoret.

Lee Noorda fra missionskontoret til Odense.

Blaine Larson fra Odense til Birkerød.

James Johansen fra København til Svendborg.

Gary Milner fra Svendborg til København.

DÅB:

Fredericia: 22. januar 1966:

Carl Andreas Nielsen, døbt af ældste David C. Flinders, håndspålgelse ved ældste Arly Pedersen.

København Nordre Gren: 5. febr. 1966:

Sally Hansa Mary Erna Nielsen, døbt af ældste Peter Svendsen, håndspålgelse ved ældste Richard Michaelis.

FØDELSEDAGE

FREDERIKSHAVN:

Ely Rasmine Thomsen, 70 år den 4. april.

VIBORG:

Marie Andersen, 70 år den 8. april.

KØBENHAVN GREN:

Inger Prytz Bache, Padborgvej 14, 65 år den 9. april.

Christian Poul Tidemann Petersen, Torupgaards alle 12, 60 år den 19. april.

AMAGER GREN:

Iris H. A. Jensen Thilst, 70 år den 11. april.

Niels Harry Jensen, Norgesgade 8 C, 70 år den 14. april.

Alfrida Cecilie Johanne Peitersen Kamp, 70 år den 14. april.

Bente Nielsen, døbt af ældste Richard Michaelis, håndspålgelse ved ældste Peter Svendsen.
6. august 1966:

Michael René Kofod, døbt af broder Henry Hansen Kofod, håndspålgelse ved broder Henry Hansen Kofod.
3. december 1966:

Iris Kirsten Marie Nesbitt, døbt af broder Jørgen W. Schmidt, håndspålgelse ved ældste Michael Victor.

FRA SØNDAGSSKOLENS HOVED-BESTYRELSE:

Hovedbestyrelsen er blevet omorganiseret og består nu af følgende brødre: Forstander: Broder Ejvind Nordby Larsen, Hegnshusene 137, København Bronshøj, telefon 71 61 09 (traffes onsdag kl. 19-21 på 34 24 55).

Rådgiver: Broder Harry Albertsen, Lavtoftevej 17, Søborg.

Sekretær: Broder Svend-Erik Involtd, Hulgårdsvej 35, København F. (Broder Jørn Petersen blev samtidig afløst som sekretær).

MISSIONÆR AFLØSNINGER:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

23. januar:

Gert Sommer Jensen fra Orem, Utah, efter sidst at have arbejdet i Kolding.

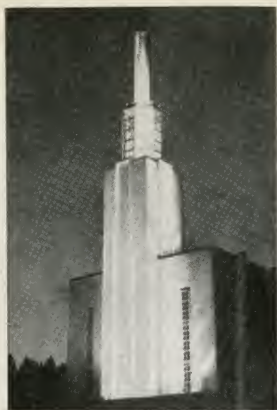
27. januar:

Michael Victor fra Twin Falls, Idaho, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsident Don L. Christensen.

ORDINATIONER:

Horsens: 23. oktober 1966:

Henning Jensen ordineret til præst af broder Verner Buur.

MEDELELSER FRA TEMPLET I SCHWEIZ

Forts. fra side 101

Endowment-sessioner finder sted hver lørdag i følgende rækkefølge:

1. lørdag	tyisk	kl. 7.30
	fransk	kl. 13.30
2. lørdag	tyisk	kl. 7.30
	tyisk	kl. 13.30
3. lørdag	engelsk	kl. 7.30
	tyisk	kl. 13.30
4. lørdag	tyisk	kl. 7.30
	tyisk	kl. 13.30
5. lørdag	Sessioner for præstedømmet på forskellige sprog, efter tilmelding. Kun for søskende, som i forvejen har fået deres endowment.	

Øversigt over sessioner i 1967:

3. - 6. april	-	tyisk
1. - 5. maj	-	tyisk (undt. 4. maj)
16. - 19. maj	-	tyisk
22. - 25. maj	-	svensk
26. maj	-	tyisk
19. - 22. juni	-	hollandsk
4. - 7. juli	-	dansk
10. - 13. juli	-	svensk
17. juli - 3. aug.	-	tyisk (undt. fred.)
7. - 10. august	-	fransk
14. - 17. august	-	svensk
21. - 24. august	-	finsk
28. - 31. august	-	dansk
8. september	-	tyisk
11. sept. - 6. okt.	-	Templet lukket
9. - 26. oktober	-	tyisk

NB: Husk at indsende den i februar nummeret indlagte tilmelding til tempelrejserne **inden 15. april.**

»Og det skal ske, at dersom I bygger et hus til mit navn og ikke gør, hvad jeg siger, vil jeg ikke holde den ed, som jeg har svoret jer, ej heller opfylde de forjættelser, som I venter af mine hændr, siger Herren.« (L. & P. 124:47).

BRØDRE: HAR HERRENS PROFET IKKE BEFALET OS, AT VI HVERT AR SKAL DELTAGE I MINDST 12 ENDOWMENT-SESSIONER? KAN VI GIVE AFKALD PÅ HERRENS FORJÆTTELSER?

Vigtige meddelelser:

1. Fra fredag den 24. marts 1967 begynder tempel-sessionerne om formiddagen igen **kl. 7.30.**
2. Alle tempelanbefalinger udløber den 30. april 1967. Sørg for i rette tid at få en ny anbefaling og pas på, at den nye tempelanbefaling er dateret **efter 1. maj 1967.**

FORÅRS- KONFERENCERNE

*På grund af Pinsen
er konferencen i
Jylland Distrikt
flyttet til lørdag d.
27. og søndag d.
28. maj.*

Indianerne i Guatemala

Forts. fra side 97

byer, hvor traditioner skaber standarder for klædedragt, arbejdsmetoder og religion.

Af Guatemalas fire millioner indbyggere er 56% rene lamaniter, hvoraf de fleste ikke taler spansk — det officielle sprog — men en af de 20 indianske dialekter, der er levninger af det gamle Maya-sprog.

Det er kun 15 år siden, missionærerne åbnede dette distrikt for Evangeliets forkyndelse, hvorved de ved at døbe mange fuldblodsindianere lagde grunden til de fire indianske grene i missionen idag.

Hjemmet er svaret

Forts. fra 4 omslags-side

og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspåbyggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

"Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dets organiserede stave.

"Og når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspåbyggelse.

"De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren."

Hjemmet er svaret

Et stabilt hjem, hvor religiøs belæring udgør en stor del, er det eneste virkelige svar på ungdomskriminalitet.

Dette er alle de lærde enige om, som alvorligt har studeret årsagen til og forebyggelsen af denne kriminalitet.

Disse lærde siger, at forældre og børn ligeså må belæres om, hvordan de skal leve sammen som en familie; deres hjem må have Gud som "centrum", og må have forbindelse med en Kirke, som sørger for et opløftende, karakterdannende program for de unge.

De anfører to slags hjem: et som skaber kriminalitet, og det andet, som sjældent har ungdomsproblemer.

Det stakkels hjem, hvor kriminalitet trives, beskrives som et, hvor der ikke findes nogen ægte kærlighed mellem fader og moder, heller ikke mellem forældre og børn; ingen regelmæssig familierutine i hjemmet, ingen forberedelse, ingen planlægning; intet fastsat tidspunkt for måltider, ingen fastsat tid for hjemkomst om aftenen, heller ikke til at lave hjemmearbejde, heller ikke til at gå i seng; ingen disciplin og heller ingen regler for opførsel; ingen gruppeaktivitet og kun lidt eller slet ingen religiøs og moralsk uddannelse.

ET SÅDANT HJEM har som regel forældre, som drikker og som giver deres egne børn spiritus hjemme; forældre som skændes, selv i deres børns nærværelse; som holder gilder og svirer, som ofte er usandfærdige, uærlige, skædesløse med hensyn til at betale regninger, giver ikke deres børn belæring om økonomiske sager, sørger ikke for kammerater til børnene, og har ingen respekt for religion.

J. Edgar Hoover, overhoved for Forbundspolitiet, forklarede, at ungdomskriminalitet sjældent, om overhovedet nogensinde, kommer fra hjem, hvor

"1 — Forældrene prøver at forstå deres børn og finder tid til at dyrke deres venskab og kærlighed.

"2 — Forældrene i retskaffenhed møder kendsgerninger og efterlever sandheden.

"3 — Forældrene sætter tæring efter næring og foregår deres børn med et godt eksempel angående sparsommelighed, sikkerhed og stabilitet.

"4 — Forældrene er flittige og lærer deres børn, at de fleste af livets goder kun kommer ved godt arbejde.

"5 — Forældrene har værdifulde mål i livet og søger at få deres børn til at slutte sig til dem for at nå dem.

"6 — Forældrene har sund fornuft, evne til at skabe venner og sans for humor.

"7 — Forældrene lever i harmoni med hinanden og ikke skændes i deres børns nærværelse.

"8 — Forældrene har idealer og en uimodståelig trang til at tjene hellere end at lade sig betjene.

"9 — Forældrene er ufravigeligt loyale mod deres egne børn, men kan give udtryk for vrede og tugte dem, når det er nødvendigt. (Det gamle ordsprog 'Spar riset og ødelæg barnet' er lige så gyldigt i dag som det nogensinde har været.)

"10 — Forældrenes afgørelser bliver bestemt af, ikke hvad deres børn ønsker, men hvad de behøver."

DER ER INGEN tvivl i de lærdes sind om, at for størstedelen er kriminalitet eller at være fri for den, et resultat af de hjemlige omgivelser. Ekspertene siger, at børn ikke bliver født som forbrydere, heller ikke som forkælede parasitter. De bliver gjort til det gennem de omgivelser, hvori de lever.

Og børn bliver ikke født som unge damer og herrer, ærlige, oprigtige og rene, men bliver det som et resultat af deres opdragelse.

En sådan filosofi gør Herrens påbud i det 68. afsnit af Lære og Pagter endnu mere overbevisende:

"Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn,